

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Kadlece a přísedících JUDr. Jany Nábělkové a JUDr. Evžena Heřmana v hlavním líčení konaném dne 8. listopadu 2011 v Praze **t a k t o**:

A

Obžalovaný

Gilbert Ferguson McCRAE

nar. [redacted] v [redacted], New Jersey, USA, občan Spojených států Amerických a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, v ČR trvale bytem [redacted], tč. ve vazbě ve Vazební věznici Praha – Pankrác,

je vinen, že

I.

dne 4. února 2011 po 23:00 hodině přišel do baru Ještěrka, Praha 2, Londýnská 315/71, kde si sedl u baru poblíž podnapilého poškozeného Rudolfa S [redacted], nar. [redacted], který obžalovanému v době od 23:30 hodin do 24:00 hodin opakovaně vulgárně nadával a

vyhrožoval mu, na což obžalovaný slovně nijak nereagoval, ale poškozeného stále pozoroval a byl z jeho jednání viditelně rozezlen, načež se rozhodl poškozenému za urážky pomstít zastřelením a proto vyšel krátce po půlnoci dne 5. února 2011 z baru ven, čekal na poškozeného a když tento kolem 0:15 hodin vyšel z baru, obžalovaný poškozeného sledoval až na zastávku tramvaje I. P. Pavlova, kde poškozeného z povzdálí pozoroval a v 0:44 hodin za ním nastoupil do prvního vozu tramvaje linky č. 22 a po zastavení tramvaje na konečné stanici Nádraží Hostivař v době kolem 1:10 hodin přistoupil k pravděpodobně spícímu sedícímu poškozenému, přiložil mu samonabíjecí pistoli Heckler & Koch, model P2000, ráže 9 mm Luger, výrobní číslo [REDACTED], za pravé ucho a z bezprostřední blízkosti mu jednou ranou prostřelil hlavu, čímž mu způsobil střelné poranění mozku, zcela neslučitelné se životem, na jehož následky poškozený na místě zemřel,

t e d y : jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem,

II.

v přesně nezjištěné době, nejpozději ve večerních hodinách dne 4. února 2011 v bytě na adrese svého bydliště v [REDACTED], vzal samonabíjecí pistoli Heckler & Koch, model P2000, ráže 9 mm Luger, výrobní číslo [REDACTED], která je ve vlastnictví a řádně registrována na jeho manželku Sylvii S [REDACTED], nar. [REDACTED], a s vědomím, že již není držitelem zbrojního průkazu a příslušného povolení podle zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu v platném znění, zbraň vynesl z bytu a pohyboval se s ní po hlavním městě Praze nejméně do 5. února 2011, kdy z ní nejméně jednou kolem 1:10 hodin vystřelil,

t e d y : bez povolení sobě opatřil střelnou zbraň,

III.

od přesně nezjištěné doby v roce 2002, kdy ji přivezl z USA, v bytě na adrese svého bydliště v [REDACTED], uložil a následně přechovával až do 8. března 2011 opakovací pušku Browning, A-Bolt model Stainless Stalker, výrobní číslo [REDACTED], ráže 338 Winchester Magnum, tedy střelnou zbraň, kterou může nabýt do vlastnictví a držet, podle zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu v platném znění, toliko držitel zbrojního průkazu na základě ohlášení příslušnému útvaru Policie ČR, přičemž od 16. ledna 2007 obžalovaný není držitelem zbrojního průkazu a držení zbraně nebylo Policii ČR vůbec oznámeno,

t e d y : bez povolení přechovával střelnou zbraň,

č í m ž s p á c h a l

pod bodem I. zločin vraždy podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku,

pod bodem II. přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku,

pod bodem III. přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnácti (16) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 70 odst. 1 písm. a), odst. 2, 3 tr. zákoníku se o obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty** a to opakovací pušky Browning A-Bolt model Stainless Stalker, výrobní číslo [REDACTED], ráže 338 Winchester Magnum.

B

Obžalovaná

Sylvie S [REDACTED]

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

s e z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. c) tr. řádu obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze z 8. srpna 2011, sp.zn. 1 Kzv 32/2011, pro skutky, kterých se měla dopustit tím, že:

I.

v přesně nezjištěné době, na přesně nezjištěném místě a přesně nezjištěným způsobem, nejpozději však do data domovní prohlídky dne 8. 3. 2011, si společně s obžalovaným Gilbertem Fergusonem McCraem, nar. [REDACTED], opatřila a následně přechovávala opakovací pušku Browning, výrobní číslo [REDACTED], tedy střelnou zbraň, kterou lze nabýt do vlastnictví a držet toliko na základě ohlášení příslušnému útvaru Policie ČR, což však neučinila,

II.

v přesně nezjištěné době, na přesně nezjištěném místě a přesně nezjištěným způsobem, nejpozději však do data domovní prohlídky dne 8. 3. 2011, si opatřila a ve svém bydlišti v [REDACTED], přechovávala 289 kusů ostrých nábojů ráže 10 Auto s poloplášťovou střelou s expanzní dutinou ve špičce, 20 kusů ostrých nábojů ráže 44 Remington Magnum s poloplášťovou střelou s expanzní dutinou ve špičce, 10 kusů ostrých vojenských nábojů ráže 223 Remington se svítící střelou, 9 kusů ostrých vojenských nábojů ráže 308 Winchester se svítící střelou, 9 kusů ostrých vojenských nábojů ráže 308 Winchester se zápalnou střelou, 5 kusů ostrých vojenských nábojů ráže 308 Winchester s průbojnou střelou, celkem tedy 342 kusů střeliva, jehož nabývání do vlastnictví a držení je podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, zakázáno,

obžalobou kvalifikované pod bodem I. jako přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem II. jako přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, **nebot' nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchala obžalovaná.**

C

Obžalované Sylvii S [REDACTED], nar. [REDACTED] v [REDACTED], se podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku za použití § 230 odst. 1 tr. řádu se zabírají věci a to:

- Samonabíjecí pistole Heckler & Koch, model P2000, výrobní číslo [REDACTED], ráže 9 mm Luger, včetně typově příslušného zásobníku,
- opakovací puška Winchester 94AE, výrobní číslo [REDACTED], ráže 30-30 Winchester,
- samonabíjecí brokovnice Remington model 11-87 „Premier“, výrobní číslo [REDACTED], ráže 12, s délkou nábojové komory 76 mm,

- samonabíjecí pistole Colt Delta Elite, model Gold Cup National Match, výrobní číslo [redacted], ráže 10 mm Auto, včetně typově příslušného zásobníku.

O d ů v o d n ě n í

A

Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázány, pokud jde o odsuzující část rozsudku (část A) následující skutkový děj:

Ke skutkům I. a II.: Dne 4. února 2011 přišel ve večerních hodinách do baru Ještěrka v Praze 2 poškozený [redacted], v průběhu večera vypil grogy z asi litru rumu, díky čemuž byl silně opilý, v důsledku čehož verbálně napadal ostatní hosty. V baru s ním přátelsky komunikovala jeho známá Jana R. [redacted] a jeho přítomnost zaznamenal i barman Vlastimil V. [redacted] a další host Dimitrij T. [redacted]. Okolo 23:00 hodin probíhala v baru preventivní policejní akce, během níž byla většina hostů ztotožněna, mimo jiné i poškozený a svědkyně R. [redacted] (jakožto osoba hovořící s opilým poškozeným). Až po ukončení policejní akce do baru přišel obžalovaný Gilbert Ferguson McCrae, jenž nejevil žádné známky opilosti, posunkem si objednal pivo a usedl na barovou židli přímo vedle poškozeného. Poškozený Rudolf S. [redacted] započal obžalovaného McCrae slovně napadat, když si v opilosti umínil, že je obžalovaný Rus, což mu opakovaně vulgárně a hlasitě vyčítal. Na slovní výpady poškozeného obžalovaný nijak slovně ani fyzicky nereagoval, jen po něm zjevně zlostně koukal. Nadávky poškozeného vůči obžalovanému slyšel jak barman V. [redacted], tak i svědek T. [redacted], který se křikem poškozeného cítil být rušený a proto dvojici vyzval k opuštění baru a řešení věci venku, čemuž nevyhověli. Jakýsi konflikt S. [redacted] s cizím mužem zaznamenala i R. [redacted]. Poškozený a obžalovaný v podniku sice v okamžiku odchodu T. [redacted] a R. [redacted] kolem púlnoci byli, ale to již nebyli přímo u baru a nadávky poškozeného již ustaly. Krátce po púlnoci (tedy již 5. února 2011) opustil bar i obžalovaný, který se v tu dobu již rozhodnul za urážky poškozenému pomstít, když na něj nedaleko baru čekal, ozbrojen pistolí Heckler & Koch P2000 (dále jen HK). Pistoli HK měl u sebe na veřejnosti, ač tato je majetkem jeho ženy, spoluobžalované Sylvie S. [redacted], na kterou tuto zbraň (původně svoji vlastní) převedl v roce 2007, poté co přišel pro opakované přestupky na úseku zbraní a střeliva o zbrojní průkaz a tím i oprávnění zbraně vlastnit a nosit. Nedlouho poté vyšel z baru i poškozený S. [redacted] a vydal se vrávoravým krokem na nedalekou stanici tramvaje I. P. Pavlova, kde jej při příchodu zachytily bezpečnostní kamery v 0:37 hodin. Poškozeného S. [redacted] obžalovaný McCrae s menším odstupem sledoval a na zastávce pozoroval a když v 0:44 hodin přijela tramvaj číslo 22, do které poškozený nastoupil, nastoupil za ním i obžalovaný. Na konečnou stanici Nádraží Hostivař přijela tramvaj těsně před 1:10 hodin, přičemž v prvním voze soupravy byl, krom řidiče jen obžalovaný a spící poškozený, sedící na páté sedačce v levé řadě. Když tramvaj v konečné stanici zastavila, přistoupil obžalovaný Gilbert Ferguson McCrae, jenž předtím seděl na šesté sedačce v pravé řadě, ke spícímu poškozenému Rudolfu S. [redacted] a pistolí HK mu ze vzdálenosti nejméně dvou a nejvíce třiceti centimetrů prostřelil hlavu. Vstřel byl těsně za pravým uchem poškozeného a výstřel v oblasti levého spánku, tedy

střela prošla mozkiem šikmo napříč, čímž došlo k pohmoždění až rozmoždění mozku, v důsledku čeho nastala okamžitá a neodvratná smrt poškozeného Rudolfa S [redacted].

Pokud jde o skutek označeným v části A výroku číslicí III.: Obžalovaný Gilbert Ferguson McCrae zakoupil před rokem 2002 v USA pušku Browning a tuto, spolu s ostatními svými zbraněmi dovezl do ČR v roce 2002, kdy se sem se svojí ženou Sylvii S [redacted] natrvalo přestěhoval. Ač ostatní zbraně řádně převedl na svoji manželku a tyto byly všechny nejpozději v roce 2004 řádně zaregistrovány, pušku Browning uložil v pouzdře pod postel a její existenci úřadům České republiky zatajil. Obžalovaný měl na svoji osobu po roce 2004 zaregistrovanu jen jednu pistoli HK, která mu byla odcizena v roce 2006 a proto si poté koupil stejný typ HK, což je právě ta, jež byla zajištěna při domovní prohlídce. Předmětnou pistoli HK převedl na svoji manželku v roce 2007, jak již bylo zmíněno, po pozbytí zbrojního průkazu. Pušku Browning na svoji ženu ovšem nikdy nepřevodil ani ji vůbec nezaregistroval a držel ji ve svém vlastnictví i poté co pozbyl oprávnění držet střelné zbraně a to až do 8. března 2011, kdy byla při domovní prohlídce v bytě spoluobžalovaných nalezena a zajištěna.

Obžalovaný McCrae rezolutně popřel, že by se dopustil zločinu vraždy, když v době kdy k ní mělo dojít, byl doma se svojí ženou, reps. předmětný večer byli společně venku asi ve třech blíže neurčených hernách a krátce po půlnoci přišli domů. V baru Ještěrka obžalovaný nikdy nebyl, poškozeného S [redacted] ani další svědky z baru (T [redacted], R [redacted], V [redacted]) nikdy neviděl. Celé obvinění považuje obžalovaný za zmanipulované, důkazy jsou policií účelově upravené a část zamlčena tak, aby usvědčovali právě jeho. Policie během vyšetřování porušila i řadu procesních předpisů i jeho lidskou důstojnost a sexuální integritu, provedení domovní prohlídky a uvalení vazby považuje i za ústavně nekonformní. S policií proti jeho zájmům spolupracoval i jeho první obhájce Mgr. Zelenka a i původně příbraní znalci dr. Kubej a dr. Klose, u nichž má obžalovaný zato, že jejich posudek o jeho duševním stavu byl natolik zaujatý až lživý, že se dopustili trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Pokud jde o pistoli HK, skutečně ji po ztrátě zbrojního průkazu zaregistroval na svoji ženu, ale nadále ji považoval za svůj majetek, s nímž pod dohledem „licencovaného držitele“ mohl v bytě či na střelnici manipulovat. Ze zbraní, zejména pistole HK, občas stříleli na jejich chatě, kam v zimě sousedí vůbec nejezdí. Sám ven pistoli HK, ani jinou zbraň, po ztrátě zbrojního průkazu nikdy nenesl. Konečně pokud jde o pušku Browning, obžalovaný se zcela doznal, že pušku sám zakoupil v roce 1991 v USA a jako svůj majetek přivezl v roce 2002 do ČR, kde všechny své ostatní zbraně řádně nahlásil a převedl na svoji ženu, vyjma právě pušky Browning. Pušku Browning nezaregistroval, když jde o velkokalibrovou zbraň na lov a v ČR jí vůbec nechtěl používat. Manželka s tímto jeho rozhodnutím neměla žádnou souvislost, za toto porušení předpisů je odpovědný jen on sám. Pokud jde o 342 kusů zakázané munice (střely zápalné, svítící, průbojné a střely s expanzní dutinkou do krátkých palných zbraní, jež je možno vlastnit jen na základě zvláštního povolení) jde rovněž o jeho osobní majetek, když všechno střelivo nakoupil v USA a přivezl do ČR v roce 2002. Střelivo na manželku po ztrátě zbrojního průkazu nijak zvlášť nepřeváděl, převedeny byly toliko zbraně a charakter doma uloženého střeliva manželka vůbec neznala. Sám obžalovaný se domníval, že pro sběratelské účely tyto náboje přechovávat mohl.

Spoluobžalovaná Sylvie S [redacted] ve vztahu k pohybu obžalovaného v době činu a zbraně HK uvedla, že v dobu vraždy byla s manželem venku, což si pamatuje, protože druhý den o vraždě psali v Blesku a ona o tom manželovi četla, že kolem KFC na I. P. Pavlova, odkud zavražděný jel, v noci procházeli. Dále potvrdila, že na ni manžel převedl i pistoli HK a to v roce 2007, poté co pozbyl zbrojní průkaz. Pistoli měli doma na osobní obranu mimo trezor, přičemž manžel s ní ven nechodil. Pokud jde o alkohol manžel nárazově pil (i dva dny v kuse a pak řadu týdnů ne), přičemž v opilosti byl vůči okolí i vůči ní opakovaně agresivní,

ale vždy jen slovně. S pitím měl problémy, v okolních provozovnách prosila, aby mu alkohol neprodávali. Chatu za Prahou, kde občas mimo sezónu stříleli, prodali v roce 2007.

Zločin vraždy ad. I. výroku a přečin nedovoleného ozbrojování ad. II. výroku je prokazován zejména výpovědí svědků z baru T ██████, R ██████ a V ██████ a řidiče tramvaje K ██████, ve spojení se záznamem z bezpečnostních kamer, protokolem o ohledání místa činu (včetně přehledu zajištěných věcných a pachových stop), protokolem o provedení domovní prohlídky (včetně zajištěných věcí), výpověďmi znalců balistiků Ing. Planky a Ing. Ryšavého, soudního lékaře dr. Adámka a zpracovatele odborného vyjádření Pavla Kose.

Přečin dovoleného ozbrojování ad III. výroku je, mimo úplné doznání obžalovaného, prokazován zejména odborným vyjádřením, resp. výpovědí znalce balistika Ing. Ryšavého ve spojení s protokolem o provedení domovní prohlídky.

Z výpovědi **svědkyně Jany R ██████**, známé poškozeného, soud zjistil, že do baru Ještěrka přišla 4. února 2011 asi v osm večer poté, co vypila láhev vína a v baru pila již jen tvrdý alkohol, cítila se opilá, ale zas ne moc, nicméně vzpomínky má „rozkouskované“. S poškozeným Rudolfem S ██████ se během večera opakovaně bavila, měla tam i jiné známé. S ██████ během večera pil grogy, když kolem půlnoci se střízlivým svědkem T ██████ odcházela, byl S ██████ opilý už hodně. Svědkyně zaregistrovala, že se S ██████ s někým dohaduje, slyšela křik, ale ne jednotlivá slova. Muži, co s ním S ██████ mluvil, vůbec nevěnovala pozornost, vůbec neví jak vypadal, neboť se zajímala jen o S ██████. V baru byla tu noc policejní kontrola, ale svědkyně ji neumí časově přesně zařadit.

Z výpovědi **svědka Vlastimila V ██████**, barmana, soud zjistil, že v baru Ještěrka měl v noci z 4. na 5. února 2011 službu a zaregistroval během ní své známé S ██████, R ██████ i T ██████. Během směny vypil deset až patnáct malých panáků rumu, opilý se necítil. Opilý byl určitě poškozený S ██████, který vypil grogy z cca litru rumu. R ██████ svědkovi nepřišla viditelně opilá a T ██████ byl jistě střízlivý, ten nepije skoro nikdy. Během večera proběhla policejní kontrola a následně po ní došlo k tomu, že opilý Rudolf S ██████ na nějakého neznámého hosta sprostě křičel a nadával mu. Neznámý host, který působil střízlivě a objednal si jen jedno pivo, byl postavou „pořízek“, vlasy tmavé, rovné cca 10 cm dlouhé, oblečen v černou bundu délky pod zadek, obličej si svědek nevybavuje a není schopen osobu poznat. Do baru chodí spíš stálí hosti, mezi ně tento muž nepatřil, nikdo si ho nevšímal, každý se bavil se známými, hrála nahlas hudba, nikoho hádka nezajímala, jen T ██████ se pokusil situaci nějak uklidnit a u dvojice během nadávek chvíli stál. Neznámý celou dobu mlčel, nijak nereagoval a když se S ██████ zklidnil, muž kolem půlnoci odešel. S ██████ odešel po něm.

K věrohodnosti svědků R ██████ a V ██████ a námitkám obhajoby k těmto důkazům: Soud má tyto svědky za zcela věrohodné, byť si průběh večera nepamatují zcela přesně a při rekognici obžalovaného McCrae nepoznali, když jejich výpovědi jsou zcela logické, odpovídající dalším provedeným důkazům. Jistá časová roztříštěnost jejich výpovědí a nezapamatování si cizího muže (obžalovaného), logicky plyne z faktu, že oba požili v poměrně výrazné míře alkohol a zejména z toho, že je neznámý muž vůbec nezajímala.

Z výpovědi **svědka Dimitrie T ██████** soud zjistil, že do baru Ještěrka přišel již k večeru, ale pracuje jako řidič – kurýr a tak opakovaně odjel, nepřetržitě tam byl až od osmé večerní zhruba do půlnoci, kdy odešel s R ██████ k ní domů. V baru vůbec nepil alkohol, byl úplně střízlivý. Pamatuje si jasně, že v baru byla kolem jedenácté policejní kontrola a poté Rudolf S ██████, který už byl silně opilý, začal vulgárně urážet neznámého muže na baru. Neznámý muž, kterého svědek podrobně popsal (starší, kolem padesáti pěti až šedesáti let, vyšší, robustní postavy, delší prošedivělé vlasy, běloch bez náušnic či tetování, tmavší kalhoty, tmavý kabát, tzv. „parker“ do půli stehů, tmavá kšiltovka) a při rekognici

v přípravném řízení i tváří v tvář při hlavním líčení s naprostou jistotou poznal jakožto obžalovaného McCrae, na hlasité a delší dobu trvající výpady poškozeného nijak verbálně nereagoval, jen z jeho výrazu bylo zjevné, že má na poškozeného velký vztek. Obžalovaný působil na svědka jako střízlivý, pil pivo. Křik S ■■■ na obžalovaného svědka rušil a rozčiloval, proto se jich dotázal, zda by si to nechtěli vyřešit venku, na což nijak nereagovali, jen obžalovaný zamumlal něco nesrozumitelného, nepřeložitelného.

K osobě svědka soud zjistil z opisu rejstříku trestů a připojeného spisu Okresního soudu Praha – západ, sp.zn. 17 T 87/2011, že jde o recidivistu (spíše drobnější majetková i násilná trestná činnost), přičemž naposledy bylo proti němu zahájeno trestní stíhání v únoru 2011, rozsudek ve věci nabyl právní moci 26. 7. 2011 (situační krádež věcí z tašky v baru, přespávání v cizí chatě) a byl mu uložen desetiměsíční nepodmíněný trest odnětí svobody, který nyní vykonává.

K věrohodnosti svědka a námitkám obhajoby k tomu důkazu: Svědka T ■■■ má soud za věrohodného, když nemá k věci žádný vztah ani nejsou známy žádné vazby či tlaky na jeho osobu, jenž by zdůvodňovaly závěr, že ve věci vypovídal účelově. Předně je zřejmé, že výpověď obžalovaného je velmi podrobná, konzistentní a to i v detailech a bezvýhradně koresponduje s ostatními relevantními důkazy. Svědek vypovídal ve věci dvakrát (poprvé v březnu 2011 v přípravném řízení, podruhé září 2011 před soudem) a tedy pokud by jeho výpověď byla fabulací či byl k určité výpovědi nucen, bylo by vyloučeno, aby výpověď s časovým odstupem zopakoval s takovým množstvím údajů a detailů. Pokud obhajoba dovozuje nevěrohodnost svědka od jeho trestní minulosti, nutno uzavřít, že samotná trestní minulost svědka nečiní automaticky nevěrohodným, pokud nemá k obžalovaným či věci nějaký vztah či nelze dovodit z jiných okolností motiv vypovídat křivě. Žádná taková okolnost není známa a ani obhajobou tvrzena. Pokud jde o tvrzení obhajoby, že svědek mohl být k výpovědi a poznání obžalovaného jako hosta baru Ještěrka nucen policií v rámci přípravného řízení a jako nucení ke spolupráci bylo zneužito jeho probíhajícího trestního stíhání, kde mu byl za spolupráci slíben mírnější postih, má toto tvrzení soud za zcela nepodložené a spekulativní. Jednak je zřejmé, že svědek vypovídal dvakrát, jednou v přípravném řízení v době, kdy proti němu skutečně bylo vedeno trestní stíhání, podruhé před soudem a to již bylo jeho vlastní stíhání pravomocně skončeno. Svědek, pokud by tedy byl nucen k výpovědi, již neměl žádný důvod při druhé výpovědi na své původní setrvat, když proti němu trestní stíhání již neběželo. Dále uložený nepodmíněný trest v jeho vlastním trestním řízení se jeví jako zcela odpovídající jeho osobě a povaze věci, což dále vylučuje jakékoliv, obhajobou tvrzené, ovlivňování svědka. Nutno zopakovat, že smyšlenou výpověď by svědek nebyl schopen před soudem zopakovat v potřebné kvalitě a jeho ovlivňování by soud odhalil. Konečně pak není znám jediný důvod, proč by policie měla jakýkoliv zájem, aby z vraždy poškozeného S ■■■, byl usvědčen zrovna obžalovaný McCrae. Policisté (nutno poznamenat zkušeni a prověřeni policisté přidělování na vyšetřování nejzávažnější násilné trestné činnosti) by museli mít skutečně velmi silný a zjevný motiv, proč by se snažili, za pomoci vykonstruovaných důkazů a za cenu ovlivňování svědků, usvědčit zrovna obžalovaného, když v případě odhalení jejich nezákonného postupu, by riskovali celou profesní kariéru (do níž nutně investovali nemálo svých schopností a času) a dále by samozřejmě riskovali i vlastní trestní stíhání, kde by byli, jakožto veřejní činitelé a díky závažnosti celé věci, ohroženi skutečně citelným trestem. Žádná taková okolnost či vazba policie k obžalovanému ovšem z žádného důkazu nevyplývá a ani není žádná taková konkrétní okolnost obhajobou tvrzena. Konečně snahu o ovlivnění svědka T ■■■ či manipulaci při rekognici vylučuje účast obhájce obžalovaného při těchto úkonech, který by jistě žádnou takovou manipulaci nepřipustil a pokud by ji zjistil, poukázal by na ni. K rekognici pak lze jen poukázat, že to byl sám obžalovaný, kdo výslovně a pod hrozbou uložení pořádkové pokuty za přítomnosti svého obhájce odmítnul účast na rekognici in-natura

a tedy donutil policii k provedení rekognice podle fotografií, jejíž průběh se nyní snaží zpochybnit. Na tomto místě soud upozorňuje, že během rekognice byla přesně dodržena veškerá ustanovení trestního řádu, která upravují její průběh, zejména byl svědek T [redacted] vyslechnut před jejím zahájením k popisu osoby a obžalovaného velmi podrobně a výstižně popsal. Konečně pokud obhajoba poukazuje na skutečnost, že obžalovaného, jakožto neznámého muže z baru, poznal toliko svědek T [redacted] a nikdo jiný, z čehož rovněž dovozuje jeho nevěrohodnost, má soud tuto okolnost za zcela pochopitelnou a naopak potvrzující věrohodnost svědka T [redacted] a dalších svědků z baru. Svědek T [redacted] totiž z osob, jenž přišli s obžalovaným v baru Ještěrka do styku, jediný nekonzumoval alkohol. Nadto jde o jedinou osobu, která se do konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným zapojila. Ostatní svědci, kteří s obžalovaným přišli do kontaktu, byli totiž pod citelným vlivem alkoholu (R [redacted] se sama cítila opilá, V [redacted] zkonsumoval cca 15 malých panáček rumu). Z obecné lidské zkušenost a zejména ze závěrů znalce psychiatra MUDr. Navrátila je zřejmé, že jestliže osoba požívá ve větším množství alkohol, je zpětná výbava dějů prožitých v opojení ztížená, někdy až zcela vyloučena. Pokud si tedy svědci V [redacted] a R [redacted] muže, na nějž poškozený křičel, nevybavují, odpovídá tato skutečnost jejich výpovědi, že pili alkohol a tedy je tak potvrzena jejich věrohodnost a logičnost jejich výpovědí. Dále nutno upozornit, že svědkyně R [redacted] výslovně uvedla, že ji neznámý muž vůbec nezajímal, svědek V [redacted] potvrdil, že do baru chodí spíše uzavřená skupina známých, neznámých lidí si nikdo nevšímá, nevěnuje jim pozornost, což opět koresponduje s nepoznání obžalovaného svědky. Naopak to byl s přítomných jen a pouze zcela střízlivý T [redacted], kdo se snažil oslovit obžalovaného a proto si jej logicky zapamatoval a byl schopen detailně popsat a i s časovým odstupem poznat.

Ze záznamu Policie ČR o bezpečnostním opatření „Prostor“ a kontrolních záznamů z akce, soud zjistil, že v baru Ještěrka byla 4. února 2011 provedena policejní kontrola, při níž byli kolem 23:00 hodin ztotožněni mimo jiné i poškozený S [redacted] a svědkyně R [redacted], neboť poškozený byl zjevně opilý a dělal na hlídku pošklebky a u něj stála a uklidňovala ho právě R [redacted].

Z výpovědi **svědka Michala K [redacted]**, řidiče tramvaje, soud zjistil, že během poslední jízdy linky 22 při směně 4. až 5. února 2011, kdy končil ve stanici Nádraží Hostivař, před konečnou prohlížel zrcátkem pravou stranu tramvaje (na levou za sebe nevidí), zda tam nikdo nespí a zaregistroval staršího muže v tmavém oblečení sedícího mezi prvními a druhými dveřmi vpravo. Jinou osobu ve voze nezpozoroval. Protože muž před vjezdem na konečnou vstal, nevěnoval mu dále pozornost. Po otevření dveří na konečné se ozvala velká rána a svědek viděl v zrcátku vystupovat prostředními dveřmi staršího muže, v tmavém oblečení, vysokého cca 180 cm, zavalitějšího, který držel v ruce pistoli. Všiml si ještě další vystupující, snad ženy, která patrně vystupoval z přeních dveří zadního vozu. Svědek ihned vyšel z místa řidiče do vozu a uviděl na levé straně na pátém sedadle schouleného poškozeného, kterému zrovna začala z nosu vytékat krev. Volal okamžitě dispečink, přijela záchranka a policie, která celou tramvaj zkoumala a zajišťovala stopy, vše fotili. Na policii nebyl svědek nikdy za přítomnosti obžalovaného, nikdy jej nepoznával, viděl jej jen v televizním zpravodajství. Vystupující osobu viděl jen ve špatném osvětlení, obličej vůbec, není schopen jej blíže popsat či poznat.

K věrohodnosti svědka: Svědek K [redacted] je zjevně svědkem naprosto věrohodným, k věci je zcela bez vztahu.

Z **jízdního řádu tramvajové linky 22**, pátek, platný od 28. ledna 2011 soud zjistil, že poslední denní tramvaj této linky odjíždí ze zastávky I. P. Pavlova až v sobotu v 0:45 hodin a na konečnou Nádraží Hostivař přijíždí v 1:12 hodin.

Z **protokolu o ohledání místa činu z 5. února 2011 a související fotodokumentace** soud zjistil v jaké poloze, kdy a kde byl nalezen zavražděný poškozený, kde byly v předmětné tramvaji zajištěny jaké stopy, zejména nábojnice na podlaze tramvaje (stopa č. 7) a střela v okenním rámu (stopa č. 8) a v neposlední řadě i stopy pachové (stopy č. 1 až 6). Z fotodokumentace ohledání místa činu – baru Ještěrka soud zjistil prostorové rozvržení předmětného baru.

Z **protokolu o domovní prohlídce z 8. března 2011 a výpovědi svědka Pavla M. [redacted]**, soud zjistil, jak prohlídka proběhla mezi 15:45 hodin až 19:50 hodin dne 8. března 2011 za přítomnosti manželky obžalovaného Sylvie S. [redacted]. Z protokolu a související fotodokumentace je přesně patrné, kde byla jaká věc nalezena a zajištěna (podstatný je především nález pistole HK na skříni a nález kulovnice Browning v kufru pod postelí). Svědek M. [redacted] pak popsal, kterak počínání policistů při zajišťování jednotlivých předmětů sledoval a s jistotou vyloučil, že by se prohlídka prováděla souběžně na více místech. Sylvie S. [redacted] byla vždy vyzvána, aby se zajištění věci účastnila, čemuž většinou vyhověla, s policií spolupracovala, např. i zpřístupnila trezor, v němž byla uložena část nábojů a zbraní. Svědek vyloučil, že by policisté vykonávající domovní prohlídku mohli do bytu jakýkoliv předmět vnést a tento tam pak jakoby nalézt, to by jistě upozoroval. Svědek dále vyloučil, že by na Sylvii S. [redacted] byl ze strany policie činěn jakýkoliv nátlak, byla k čemukoliv nucena či ji naopak bylo v účasti na úkonech při prohlídce bráněno. Tento fakt potvrdila konec konců i svědkyně Johana O. [redacted], sousedka obžalované, jejíž přítomnost v obýváku svědek M. [redacted] potvrdil, když uvedl, že pokud paní S. [redacted] občas nevyužila možnosti účastnit se všech fází prohlídky, s nějakou straší ženou si v obýváku povídala. Z protokolu dále plyne, že Sylvie S. [redacted] se k věci předem vyjádřila, přislíbila otevřít trezor a výslovně odmítla účast právního zástupce při prohlídce, což ztvrdila vlastnoručním podpisem. Obdobně podepsala i seznam zajištěných věcí. Dále Sylvie S. [redacted] ztvrdila, že je majitelkou všech zajištěných zbraní, vyjma pušky Browning.

K věrohodnosti svědka a námitkám obhajoby k těmto důkazům: Svědka M. [redacted] považuje soud za věrohodného, když není znám žádný jeho vztah k účastníkům či věci a tedy ani jeho motiv jakkoliv obžalovanému přitěžovat či polehčovat. Věrohodnost svědka pak potvrzuje protokol o domovní prohlídce s fotodokumentací, z nějž průběh a zejména přehled a umístění nalezených předmětů plyne. Skutečnost, že prohlídka proběhla bez jakéhokoliv nátlaku na paní S. [redacted], pak potvrdila i svědkyně O. [redacted], u níž jak bude zmíněno dále, má soud důvodné obavy, že se snaží obžalovaným stranit, tedy by jistě nekryla nezákonnosti policie obžalované poškozující. K námitce obžalovaného, že náboje zn. Winchester ráže 9 mm Luger nikdy nevlastnil, tedy nemohly být v bytě nalezeny, je krom shora rozvedeného vyvráceno i výpovědí samotné spoluobžalované S. [redacted], která výslovně potvrdila, že fotografie č. 45 (zajištěná položka č. 15) tedy náboje Winchester 9mm Luger, jsou vyfoceny v jejich bytě, což poznává podle přehozu, na nějž byly předměty pokládány. Pro úplnost soud poznamenává, že tyto nábojnice (celkem 20 kusů – vše vystřílené) nepocházejí ze zajištěné zbraně HK (např. mohly být vystříleny ve zbrani ráže 9mm Luger, jenž byla obžalovanému odcizena v roce 2006) a pro rozhodnutí ve věci nejsou nijak podstatné.

Dále obhajoba namítá, že domovní prohlídka byla provedena ústavně nekonformním způsobem, když jednak nebyly splněny podmínky pro její provedení jako úkonu neodkladného a neopakovatelného a zejména byly porušeny ústavní práva obžalovaného, když mu nebyla na prohlídce umožněna účast, což dovozuje obhajoba z nálezů Ústavního

soudu I. ÚS 536/06 a III. ÚS 183/03. Pokud jde o neodkladnost a neopakovatelnost úkonů, je z příkazu k domovní prohlídce vydaného Obvodním soudem pro Prahu 10 z 4. března 2011, sp.zn. 1 Nt 508/2011, zřejmé, že byl vydán před zahájením trestního stíhání (fáze tzv. prověřování), kdy až na základě výsledku prohlídky bude možno uzavřít, zda je či není zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě důvodné, což je rovněž v odůvodnění příkazu zmíněno. Prohlídka pak byla provedena v podstatě bezodkladně po zadržení obžalovaného 8. března 2011. Je pochopitelné, že s provedením prohlídky policie posečkala do okamžiku, až se jí podaří sledovaného podezřelého McCrae zadržet mimo byt, když pokus o násilné vniknutí do bytu, který by byl, pokud by neotevřel dobrovolně, nutný, by byl s ohledem na množství přechovávaných zbraní, zbytečně riskantní. Prohlídka pak byla provedena skutečně před zahájením trestního stíhání, tedy tak jak byla nařízena, tj. jako neodkladný a neopakovatelný úkon, když až na základě zajištění zbraně HK a jejího předběžného porovnání s nábojnicí z místa činu, bylo možno ten samý den v nočních hodinách trestní stíhání zahájit.

Pokud obhajoba namítá porušení ústavních práv obžalovaného, když mu po jeho zadržení nebyla umožněna účast na úkonu, je zřejmé, že s ohledem na znění trestního řádu a obhajobou citované nálezy Ústavního soudu, k porušení práv obžalovaného nedošlo. Judikatura Ústavního soudu sice konstantně označuje za nezákonné domovní prohlídky, jenž se provádí po zadržení podezřelého, přičemž tomuto na úkonu není umožněna účast, vždy šlo ovšem o případy, kdy domovní prohlídce nebyl přítomen nikdo z rodiny zadrženého, tedy skutečně byly prohlídky prováděny policií zcela osamoceně. O takový případ v dané věci nejde, když u úkonu byla od samého počátku přítomna manželka obžalovaného Sylvie S. ■■■■■, která s ním předmětnou domácnost společně obývala a zejména jen a pouze ona, byla majitelkou hledané zbraně HK, jakož i všech ostatních zbraní v bytě nalezených (vyjma pušky Browning). Tedy prohlídka, prováděná primárně za účelem nalezení a zajištění pravděpodobně vražedné zbraně, byla provedena přímo za účasti majitelky zbraně. *Podle ust. § 85 odst. 1 tr. řádu je orgán prohlídku provádějící povinen umožnit u úkonu účast osobě, u níž se takový úkon koná, nebo některému dospělému členu její domácnosti.* I pokud bychom tedy nepovažovali majitelku hledané zbraně Sylvii S. ■■■■■ za osobu, u níž se prohlídka koná, což dle názoru soudu považovat lze, jistě jde o dospělého člena domácnosti obžalovaného. S ohledem na uvedené skutečnosti nemůže být o zákonnosti a ústavní konformnosti průběhu domovní prohlídky žádných pochyb.

Z výpovědí **znalců balistiků Ing. Davida Ryšavého a Ing. Bohumila Planky** a i z jimi písemně vyhotovených **odborných vyjádření Kriministického ústavu Praha** (dvě z 10. května 2011 a jedno doplňující z 10. října 2011) soud zjistil, že nábojnice nalezená na místě činu (tj. na podlaze tramvaje, poblíž těla mrtvého poškozeného) byla s jistotou vystřelena z pistole HK registrované na obžalovanou, jenž byla zajištěna v bytě obžalovaných při domovní prohlídce 8. března 2011. Jde o individuální identifikaci nábojnice a zbraně, je tedy vyloučeno, že by byla vystřelena z jiné zbraně, byť stejného výrobce, stejného typu a stejné série. Znalci opakovaně a podrobně vysvětlili, že v prostoru nábojové komory, na úderníku a na vytahovači a vyhazovači nábojnice, je díky výrobním postupům a i užívání zbraně řada mikroskopických stop (vrypy, škrábance, jiné nerovnosti povrchu), které se díky tlakům při výstřelu do relativně měkké nábojnice obtisknou a další specifické stopy pak vzniknou díky pohybu nábojnice při vsunutí a zejména vysunutí z nábojové komory a jejím vyhození ze zbraně. Stop na nábojnic je po výstřelu proto celá řada a pokud se shodují, jde o tak velkou kombinaci individuálních znaků, že je díky nepravděpodobnosti jejich shody záměna s jinou zbraní vyloučena a proto jde o tzv. „individuální identifikaci“ konkrétní nábojnice vystřelené z konkrétní zbraně. V daném případě byly provedeny dvě znalecká zkoumání a tak i dvě série zkušebních výstřelů (minimálně tři v každé sérii), přičemž shodné stopy znalci zpozorovali na všech srovnávacích nábojnicích i na nábojnicí z místa činu. Druhé zkoumání pak bylo dále

verifikováno i slepým testem, kdy výsledky znalce Planky, kontroloval znalec Mgr. Milan Fencel, který o případu nebyl vůbec zpraven a potvrdil, že všechny předmětné nábojnice (srovnávací i z místa činu) byly s jistotou vystřeleny z téže zbraně. Pokud jde o střelu nalezenou v okenním rámu tramvaje, lze uzavřít, že díky masivní deformaci dané prústřelem hlavy, nárazem na tvrzené sklo a zarytím do rámu okna, není možná individuální identifikace se střelnou zbraní, ale toliko identifikace druhová, přičemž střela byla jistě vystřelena právě z toho typu hlavně, jež je použita i u pistole Heckler & Koch, model P2000. Místo nálezu kulky leží přímo na spojnici vstřelu a výstřelu na hlavě poškozeného. Hlaveň pistole byla v okamžiku výstřelu minimálně dva a maximálně třicet centimetrů od hlavy poškozeného.

Pokud jde o opakovací pušku Browning je zřejmé, že jde střelbyschopnou palnou kulovou zbraň (nalezena s druhově příslušnými náboji), jejíž držení podléhá registraci podle § 6 zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu.

K věrohodnosti znalců a námítkám obhajoby k těmto důkazům: Předně soud podotýká, že není znám, ani obhajobou tvrzen, jediným důvod, proč by znalci pod hrozbu trestního stíhání a ztráty postavení, odborné erudice a zaměstnání, ve věci podali nepravdivý či účelově vědomě zkreslený posudek. Znalci po opakovaném poučení o trestněprávních následcích vědomě nepravdivého či neúplného znaleckého posudku na svých závěrech setrvali, tyto logicky a přesvědčivě vyložili a rovněž vyloučili, že by měli k obžalovaným či poškozenému jakýkoliv vztah nebo jiný zájem na rozhodnutí v této věci. Nelze v této souvislosti nezmínit, že ke shodným závěrům (nutno podotknout zcela kategorickým) došli celkem tři znalci Kriminalistického ústavu Praha (dále jen KÚP), což v podstatě vylučuje osobní vazby k případu, chybu lidského faktoru či nekompetentnost. KÚP je v oboru balistiky pro orgány činné v trestním řízení nejvyšší autoritou, neboť jde o ústav specializovaný právě na tento druh znalecké činnosti (v seznamu znaleckých ústavů v oboru kriminalistika – balistika jsou ostatně krom KÚP zapsány jen další Kriminalistické ústavy činné pod jednotlivými krajskými ředitelstvími PČR a soukromá vysoká škola v Karlových Varech, jež s ohledem na datum založení a počet činných znalců nemá zdaleka takové renomé jako právě KÚP).

Pokud obhajoba namítá neodbornost postupů znalců KÚP, když požaduje vystřelení většího počtu srovnávacích nábojů a zejména přesně stejné specifikace jako byl náboj použitý k vraždě, lze tyto s jistotou odmítnout jako neopodstatněné. Oba znalci postup přesně popsali a vysvětlili, že během pohybu náboje ve zbraní (zasunutí, vysunutí a vyhození náboje) a díky velkým tlakům při výstřelu, na nábojnici vznikne řada stop daných jednak jejím kontaktem s jednotlivými částmi zbraně během jejího pohybu v ní a jednak díky obtisknutí čela závěru a stěn nábojové komory do dna a i celého povrchu nábojnice. Během výroby jsou zbraně kompletovány z více samostatně vyrobených dílů, přičemž tyto díly jsou vyráběny jednotlivě a v rámci určitých, byť minimálních, tolerancí. Nadto ani nejmodernějšími obráběcími postupy není možné vyrobit zcela identické díly, když při odebrání materiálu (kovu) dochází díky jeho fyzikálním vlastnostem k nikoliv zcela ideálnímu oddělování, ale materiál se během opracování částečně (v mikroskopickém měřítku) vytrhává (tzv. třískové obrábění). Tento ryze individuální jev znalci na čele závěru pistole HK i fotograficky zadokumentovali. Veškeré takto vzniklé nerovnosti a odchylky na jednotlivých dílech zanechají na každé vystřelené nábojnici stopy a jeli těchto dostatečný počet, je záměna zbraně, z níž byla nábojnice vystřelena, s jinou zbraní vyloučena. Tedy námitka obhajoby, že předmětná zbraň HK P2000 byla vyrobena ve velké sérii identicky a proto jsou náboje vystřelené ze zbraní pocházející z této série zaměnitelné, neodpovídá skutečnosti. V tomto směru jsou pak nepodstatné i námítky požadující provedení kontrolní střelby identickým typem náboje, jako při činu. Při činu bylo použito střelivo výrobce Winchester a to se střelou o váze 7,5 g. Minimálně jedna série srovnávacích střel byla provedena střelivem téhož výrobce a typu nábojnice, jen s tou odlišností, že byla užita těžší střela (9 g). Znalci Ryšavý a Planka

podrobně vyložili, že na obtisknutí nerovností komory do nábojnice a na její „poškrábání“ během vyhození ze zbraně, nemá váha střely vůbec žádný vliv. Tento fakt je i laikovi snadno pochopitelný, neboť jde v podstatě o prostý obtisk tvrdšího materiálu (ocel zbraně) do měkkého (mosaz nábojnice) a proto na charakter jednotlivých znaků takového obtisku nemůže logicky mít vliv případný mírný rozdílný tlaku vznikajícího při výstřelu těžší střelou. Ona kresba obtisku bude identická, odlišná může být maximálně výraznost (hloubka obtisku) jednotlivých stop, což je ovšem pro jejich tvar zcela bez významu. Znalec Planka pak upřesnil, že i jednotlivé náboje stejného typu, stejné série, téhož výrobce se v tvrdosti materiálu nábojnice mohou mírně lišit. Pro znalecké zkoumání, nejsou-li stopy na srovnávacích nábojnicích dobře rozpoznatelné, jsou proto často užívány náboje i jiných výrobců a různých specifikací tak, aby se podařilo obstarat relevantní srovnávací materiál. Tento postup je nezbytný, aby bylo vůbec možno provést znalecké zkoumání, tj. aby vůbec bylo možno nábojnici z místa činu (pokud je na ní dostatek jednotlivých znaků, jako na té z místa činu v této věci) s čím porovnávat. Jde v podstatě o podobnou situaci jako vzniká při daktyloskopické analýze, kdy jsou na místě činu, např. na skle, zajištěny otisky prstů pachatele. Není podmínkou pro porovnání otisků obtiskovat ruce podezřelého na sklo a za stejných podmínek, jako byly na místě činu, ale naopak je použit speciální postup, který zaručí maximálně detailní a výrazný obtisk ruky a ten je pak porovnáván, byť třena jen s fragmentem otisku z místa činu. Proto snahu balistiků o získání co nejdetailnějšího srovnávacího obtisku nábojové komory (pro nic jiného není srovnávací střelba prováděna) nelze označit za neodborný či manipulující postup. Konečně tento postup je užíván balistickými experty na celém světě (jde o běžný standard, jak vyložil znalec Planka). V této souvislosti nelze přehlédnout členství KÚP v mezinárodních vědeckých institucích zabývajících se balistikou (ENFSI – European Network of Forensic Science Institutes), na jejichž výzkumu a srovnávacích testech se znalec Planka aktivně účastní. V tomto světle se proto námitka obhajoby o nekompetentnosti znalců KÚP a nesrovnatelnosti jejich postupů s blíže neurčenými západoevropskými či zaoceánskými postupy jeví jako zcela účelová a reálnými fakty nepodložená.

Pokud je obhajobou namítána nutnost vystřelit vyšší počet srovnávacích nábojů pro vyslovení relevantních závěrů, soud se ani s touto argumentací neztotožňuje, neboť jak znalci vyložili, byť je každý jednotlivý výstřel děj zcela individuální a neopakovatelný, jsou během něj zbraní zanechány na nábojnici stopy, které je schopen znalec – balistik vyhodnotit a odlišit stopy náhodné od stop pro zbraň charakteristických. Za tímto účelem znalcům (soud opakuje znalcům účastnícím se mezinárodních výzkumů a mezinárodní spolupráce v oboru) běžně postačují srovnávací výstřely tři, přičemž v této věci bylo provedeno, právě za účelem získání maximálně přesných a přesvědčivých závěrů, doplnění zkoumání a provedeny další minimálně tři zkušební výstřely.

Pokud obhajoba namítá nedostatečnou fotodokumentaci zajištěných stop na nábojnicích a zbraní, z čehož dovozuje nepřezkoumatelnost vyjádření, má soud i tuto námitku za nedůvodnou. Jednak veškerá odborná vyjádření KÚP jsou doprovázena fotodokumentací a to dle názoru soudu v rozsahu zcela dostatečném. Znalci na této fotodokumentaci během svých výpovědí shodu určitých znaků srozumitelně demonstrovali. Mimo výpověď znalce pak tato dokumentace nemá pro laika ani odborníka balistika v podstatě žádnou vypovídací hodnotu, když laik mikroskopické stopy neumí správně číst a vyložit (rozlišit podstatné, tj. individuálně určující od nepodstatných, tj. nahodilých nebo tzv. podskupinově identifikačních) a odborník – balistik potřebuje zkoumat pro ověření závěrů nábojnici pod mikroskopem v její fyzické podobě, když fotodokumentace nemá pro znalce dostatečnou vypovídací hodnotu (k problematice se podrobně vyjádřil znalec Planka). Znalec pak i vyložil, že fotodokumentace řady rozhodujících míst zbraně ani není technicky možná. Pro úplnost soud k této problematice poznamenává, že znalci jsou přibírání právě pro zodpovězení

odborných otázek, k čemuž právě obecná lidská zkušenost či orientace v běžném životě nestačí a proto lze těžko požadovat, aby bylo na základě dokumentace pro laika možné správnost ověřit. Jde o situaci pro znalecké zkoumání typickou, když např. závěry znalce psychologa o IQ konkrétní osoby, rovněž nelze laicky ověřit, jde o výstup odborného testování (testy, jenž dovede vyhodnotit jen odborník nejsou součástí posudku). Zcela neopakovatelné je např. i ověření chemické analýzy malého množství zajištěné drogy, která jen nadto při analýze spotřebována, tedy jde dokonce o úkon neopakovatelný. Znalec ovšem může při své výpovědi postup a závěry podrobně vyložit a závěry objasnit, což se v dané věci stalo a pokud i přesto panují pochybnosti a je to technicky možné, lze zkoumání zopakovat či doplnit, což soud v této závažné trestní věci rovněž učinil.

Konečně pokud obhajoba namítá, že střela nalezená na místě činu byla policií cíleně upravena, konkrétně její zadní část odříznuta, čímž byly odstraněny stopy po průchodu střely hlavní, aby ze znaleckého zkoumání nevyšlo najevo, že nebyla vystřelena v předmětné pistolí HK, jde opět o námitku zcela nepodloženou a realitě neodpovídající. Střela je sice deformovaná a má poškozený plášť, tento její stav, ale odpovídá průstřelu hlavy, nárazu do tvrzeného skla a zarytí do příruby okna tramvaje. Střela je nicméně zjevně kompletní, je na ní dobře patrné zahnutí pláště kolem jádra a nadto byla znalci i zvážena a její hmotnost přesně odpovídá střele z předmětného typu náboje od výrobce Winchester (tj. 115 grainů, což odpovídá 7,5 gramu). Jde tedy opět o ničím nepodložené, zjevně účelové tvrzení obhajoby, které bez jediného relevantního důkazu obviňuje znalce a ve věci činné policisty z cílené manipulace s důkazy, která je ovšem objektivizovanými skutečnostmi vyloučena.

Z odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Praha z oboru biologie, genetika z 22. července 2011 plyne, že na předmětné pistolí HK byla na dvou místech zjištěna DNA obžalovaného.

Z výsledku, resp. ústního vyjádření, **zpracovatele odborného vyjádření z oboru pachová identifikace Pavla Kose** (provedeného v souladu s ustálenou judikaturou po přiměřeném poučení jako znalce, viz Vykl. 9/2003 – III.), ve spojení se samotným **odborným vyjádřením z 12. března 2011 a protokolem o odběru otisků pachových stop z 5. února 2011 a protokolem o odběru pachového vzorku osoby – McCrae z 9. března 2011**, soud zjistil, že pachové stopy, zajištěné v předmětné tramvaji linky 22 v prvním voze na čtvrté sedačce v levé řadě a šesté sedačce v pravé řadě, jsou shodné s pachovým vzorkem sejmutým z těla obžalovaného McCrae. Stopy z místa činu byly poměrně silné, když pes shodu zachytil na první možný pokus. S ohledem na skutečnost, že stopy byly zajištěny na sedačkách z plastu (materiál absorbující pach špatně – příliš na nich neulpívá) a sílu stopy se zpracovatel domnívá, že osoba, jejíž pach pes identifikoval, byla se sedáky v kontaktu bezprostředně před tím, než byly pachové stopy sejmuty.

K věrohodnosti zpracovatele odborného vyjádření a námitkám obhajoby k tomuto důkazu: I u zpracovatele tohoto odborného vyjádření lze konstatovat absenci jeho vztahu k věci a tedy jeho nepodjatost. Pokud obhajoba důkazu vytýká, že není průkazný a je neověřitelný, když zpracovatele při práci nikdo nesledoval a průběh vyhodnocení pachových stop (práce psa) nebyl zaznamenán na video, jde o námitku nedůvodnou. Procesní předpisy (trestní řád, zákon o znalcích a tlumočnících) nevyžadují, aby byly jednotlivé kroky zpracovatelů odborných vyjádření (znalců) dokumentovány video nahrávkou, popřípadě účastí svědka (nezúčastněné osoby). Pokud takový postup procesní předpisy vyžadují, vždy je to v příslušné části zákona výslovně uvedeno (viz např. ust. § 85 odst. 2 tr. řádu, § 158a tr. řádu). Pokud tedy zákon v daném případě, tj. postup při zpracování odborného vyjádření, tuto povinnost výslovně nestanoví, nelze ji vyžadovat a dokonce z tohoto faktu, bez jakéhokoliv dalšího argumentu, dovozovat nepoužitelnost takového vyjádření jako důkazu. Pokud by

obhajobou vyžadovaný postup zákonodárce považoval za vhodný a potřebný, jistě by takovou povinnost pro tento druh úkonů stanovil, což se ovšem nestalo. Ke všem výtkám obhajoby, že chybí videonahrávka z průběhu různých úkonů (ohledání místa činu, domovní prohlídka, pitva, atd.), lze podotknout, že tyto obecně zákonem vyžadovány nejsou a jejich neprovedení vypovídá hodnotu jednotlivých důkazů nijak nesnižuje.

Z výpovědi **znalce – soudního lékaře MUDr. Tomáše Adámka a fotodokumentace pitvy poškozeného**, soud zjistil, že poškozený utrpěl průstřel hlavy a související poškození mozku, což bylo jedinou a neodvratnou příčinou jeho smrti. Kulka prošla hlavou poškozeného, aniž by došlo k oddělení nějaké její makroskopické součásti, která by v těle (hlavě) uvázla. Poloha těla při nálezů odpovídá okamžiku smrti a svědčí pro závěr, že poškozený v tu chvíli spal, neboť se stále drží sedačky před sebou a i směr střelného kanálu podporuje tento závěr. Na těle nejsou žádné stopy předchozího zápasu, nic nesvědčí pro obranu ze strany poškozeného. V okamžiku smrti byl poškozený silně opilý, přítomnost jiných psychoaktivních látek v těle detekována nebyla.

Z přílohy č. 1 spisu, tj. **záznamu z kamery umístěné na Náměstí I. P. Pavlova** na nosiči DVD, soud zjistil, že kamera zabírá roh Tylova náměstí u provozovny KFC a to včetně stanice tramvají odjíždějící směrem na Hostivař. Dne 5. února 2011 v 0:37 hodin přichází směrem od ulice Londýnská zjevně velmi opilý muž, jenž oblečením (tak jak jej popsali svědci a jak byl nalezen mrtev na konečné) odpovídá poškozenému, zejména díky vysokým tmavým botám a vysoko ohnutým nohavicím kalhot, je jasně rozpoznatelný. Poškozený jde vrávoravě a nakonec se opře ve výklenku – výloze provozovny KFC, odkud se odpoutává až po příjezdu tramvaje linky 22 do níž nastupuje. Tohoto muže zjevně sleduje jiná osoba, která přichází za ním, po poškozeném pokukuje ze za rohu provozovny KFC (jakoby z Tylova náměstí) a po přisednutí poškozeného na parapet se přemísťuje blíže k němu a jakmile poškozený nastoupí, sledující osoba jde za ním a nastupuje rovněž do prvního vozu tramvaje 22, odjíždějícího v cca 0:45 hodin. Sledujícího muže nelze s ohledem na kvalitu záznamu individuálně identifikovat, nicméně je zřejmé, že jde o vyšší osobu (muže), robustnější stavby těla, oděného v tmavé kalhoty a tmavou bundu či kabát délky do zadek, tzv. „parker“, s tmavou pokrývkou hlavy, tedy o muže nápadně stejného oblečení, jako byl oděn neznámý návštěvník baru Ještěrka (velmi přesný popis oblečení poskytl svědek T ■■■■■), stejně tak jako odpovídá oděv popisu muže, kterého spatřil svědek K ■■■ (řidič tramvaje), sedět v pravé řadě sedadel, kde byla posléze zjištěna pachová stopa obžalovaného, jakož i popisu muže, kterého zahlédl vystupovat na konečné z tramvaje s pistolí v ruce.

K věrohodnosti a námitkám obhajoby k tomuto důkazu: O autentičnosti záznamu soud nemá žádných pochyb. Pokud jde o námitku obhajoby, že jakékoliv závěry o totožnosti muže sledujícího poškozeného na záznamu jsou čistě spekulativní, když záznam není příliš kvalitní, soud této v zásadě přisvědčuje, jak je shora zmíněno. Nicméně nelze přehlednout, že typově, tj. druhem postavy a zejména oblečením, muž na záznamu odpovídá muži, kterého svědci spatřili. Jde tedy o důkaz nepřímý, toliko podpůrného charakteru, jistě nikoliv schopný samostatného usvědčení, nicméně opět bezvýhradně korespondující s ostatními provedenými důkazy, které verifikuje a tedy jde o důkaz, který soud nemůže zcela ignorovat.

Z výpovědi **svědkyně Johany O ■■■■**, sousedky obžalovaných, soud zjistil, že jejich soužití považuje za dobré, pokud nebyl McCrae zrovna opilý. Obžalovaný pil nárazově a to i na schodech před domem, občas po manželce veřejně požadoval peníze a křičel na ni. Stalo se i že manželka v noci v noční košili vyběhla před křičícím obžalovaným na chodbu a prosila svědkyni o přivolání policie. Když byla v bytě svědkyně na návštěvě, ukazoval jí obžalovaný zbraně. Když se v bytě obžalovaných prováděla domovní prohlídka, volal jí obžalovaná a

prosila ji, ať přijde. Policisté ji nechtěli do bytu vpustit, ale jako zdravotnice si vstup prosadila. O průběh prohlídky se svědkyně vůbec nezajímala, vůbec neví co policie zajistila, související listiny nepodepisovala, snažila se uklidnit obžalovanou S. ■■■■■, která byla rozrušená. Do průběhu prohlídky obžalovaná zasahovala a chtěla vidět co policie zajišťuje. Průběh prohlídky policie fotila. Policisté při prohlídce obžalované nebránili v účasti, zda byla obžalovaná během prohlídky i v ložnici, svědkyně přesně neví.

K věrohodnosti svědkyně a námitkám obhajoby k tomu důkazu: Nutno předeslat, že soud svědkyni O ■■■■■ nepovažuje za svědkyni zcela věrohodnou. Z její výpovědi je zřejmá snaha obžalovaným, resp. zejména obžalované S ■■■■■, stranit. Jde zejména o její odpovědi na průběh domovní prohlídky, kdy nejdříve na dotaz předsedy senátu odpověděla, že neregistrovala, že by policisté bránili obžalované účastnit se a kontrolovat jejich postup při zajišťování jednotlivých věcí, čemuž odpovídá i celkové vyznění její výpovědi, kdy u vádí, že se o průběh úkonu nezajímala a snažila se jen pomoci rozrušené sousedce, jakožto zdravotnice. Svědkyně dokonce uvedla, že ani neví, zda policie zajistila v bytě zbraně (byť jich byla celá řada) a zda se sepisoval o úkonu protokol (zjevně ano). Následně ovšem na dotaz obžalovaného McCrae na takřka tutéž otázku odpověděla, že policisté bránili Sylvii S ■■■■■ vstoupit do pokoje, kde prohlídku aktuálně prováděli. Když byla svědkyně předsedou senátu upozorněna, že na tutéž otázku před chvílí odpověděla opačně, opravila svoji výpověď tak, že vlastně neví o tom, že by S ■■■■■ kdokoliv bránil v účasti na jednotlivých úkonech prohlídky. Snahu svědkyně pomoci, či spíše neublížit, svou výpovědí obžalovaným (sousedům jež navštěvovala), lze dovodit i s detailu, kdy problémy obžalovaného s pitím, líčí tak, že v klidu a tichosti občas pil na schodech, byť z rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 (dále jen ÚMČ) z plyne, že v opilosti se obžalovaný v domě opakovaně projevoval velmi hlasitě, vulgárně a i násilně, když kopal do dveří a vstoupil do cizího bytu. Konečně snaha svědkyně pomoci obžalovaným jasně plyne i ze záznamu telefonních hovorů mezi obžalovanými, kdy po pasáži kde spolu řeší, aby obžalovaná s policií nemluvila o zbraních, se obžalovaný ptá: „Oni to nenašli?“ na což odpovídá obžalovaná: „Johana mi pomohla, nemluv OK?“. Tedy pokud obhajoba dovozuje nezákonný průběh domovní prohlídky z výpovědi svědkyně Johany O ■■■■■, nelze jí pro nevěrohodnost svědkyně přisvědčit, právě díky zřejmé vazbě svědkyně na obžalované a snahu jim pomoci.

Z výpovědi **svědka Mgr. Václava Zelenky**, prvotního obhájce obžalovaného ve věci, jenž jej hájil takřka celé přípravné řízení, soud zjistil, že byl ustanoven soudem ve večerních hodinách 8. března 2011, tedy v den zadržení obžalovaného. Svědek se jako obhájce účastnil výslechů obžalovaného a svědků, byly mu v potřebném rozsahu umožněny porady s klientem. Ze strany policie nezaregistroval žádnou nezákonnost, žádný nátlak či ovlivňování. Pokud byl u konkrétního úkonu přítomen, protokol o něm vždy podepsal, nikdy však nepodepsal protokol o úkonu, u něž přítomen nebyl. Pokud jde o rekognici, svědek se před plánovanou rekognicí s klientem dlouze radil a vysvětlil mu podstatu a průběh tohoto úkonu, načež se obžalovaný sám rozhodl, že rekognici in natura nepodstoupí, o čemž byl sepsán a podepsán protokol z 9. března 2011, jehož autentičnost svědek potvrdil. Následně byly provedeny se svědky rekognice dle fotografií a to zcela standardním postupem. Pokud jde o odborná vyjádření z oboru balistika, viděl svědek jen a pouze ty dvě z 10. května 2011, jenž jsou součástí spisového materiálu. Ve vztahu k balistice si svědek vzpomněl na detail, že ve spise byl záznam vyšetřovatele o telefonickém předběžné zprávě od balistika, přičemž pokud mu byl dán k nahlédnutí úřední záznam plukovníka Josefa Mareše z 8. března 2011, opět jeho autentičnost potvrdil (záznam potvrzuje identifikaci nábojnice z místa činu, jakožto vystřelené ze zajištěné pistole HK). Svědek zcela bezpečně vyloučil, že by obžalovanému ukazoval nějaké jiné balistické zprávy než ty, jenž mu dnes byly předestřeny jako součást spisu.

K věrohodnosti svědka a námitkám obhajoby k tomu důkazu: Svědka Zelenku má soud za věrohodného, tento před svým ustanovením neměl k obžalovanému, věci, svědkům ani v této věci činným policistům žádný vztah a jakožto obhájce obžalovaného neměl jediný důvod tomuto jakkoliv přitěžovat, aby riskoval své trestní stíhání, pověst a celou svoji profesní kariéru. Výpověď svědka má všechny parametry věrohodné výpovědi, když je v rozhodujících skutečnostech dostatečně detailní, což odpovídá líčení skutečně prožitého, přičemž věrohodnost na druhé straně podtrhuje fakt, že marginální detaily svědek již zapomněl, což je s ohledem na časový odstup a počet advokátem řešených případů zcela pochopitelné. Výpověď svědka pak plně podporují veškeré písemné materiály ve spise a jeho snaha zodpovědně vykonávat funkci obhájce obžalovaného McCrae je patrná i ze skutečnosti, že stížností napadl jak usnesení o vzetí obžalovaného do vazby, tak usnesení o samotném zahájení trestního stíhání, z čehož jistě nelze dovodit snahu o spolupráci obhájce s policií, jak ji naznačuje obžalovaný.

Zcela zjevně je pak účelová mnohokrát opakovaná obhajoba obžalovaného spočívající v tvrzení, že ve věci mu byla obhájcem Zelenkou předestřena balistická zpráva, jejíž závěry v podstatě vylučovaly, že by zajištěná pistole HK byla vražednou zbraní, tedy byly zcela opačné, než u vyjádření založených nyní v soudním spisu. Svědek Zelenka existenci takové balistické expertizy jednoznačně popřel. Výpověď obhájce pak bezpečně dokládá právě jím vzpomenutý záznam plk. Mareše z 8. března 2011, z něž je patrné, že policie ještě v den zajištění zbraně a zadržení obžalovaného (dokonce před samotným zahájením trestního stíhání, tak aby pro jeho zahájení měla dostatek indicií) vyžádala na KÚP předběžné zkoumání zbraně HK a nábojnice zajištěné na místě činu a již v ten samý den KÚP telefonicky sdělilo, že zkušební střelbou byla předběžně zjištěna shoda s nábojnici z místa činu. Tedy spisový materiál ještě před samotným zahájením trestního stíhání obsahoval informaci o shodě nábojnice z místa činu se zajištěnou zbraní. Jakoukoliv antidataci či manipulaci s tímto záznamem pak vylučuje fakt, že tento záznam je zmíněn již v návrhu státního zástupce na uvalení vazby. Je tedy bezpečně prokázáno, že stanovisko znalců balistiků je neměnné od samého počátku trestního stíhání a zároveň od samého počátku podchyceno ve spisovém materiálu a je tedy vyloučeno, že by existovala nějaká další předběžná balistická zpráva, jenž by tvrdila opak a jenž by pak byla orgány činnými v trestním řízení ze spisu, za spolupráce s obhájcem Mgr. Zelenkou, odstraněna, aby mohl být obžalovaný podstaven před soud. Vše shora podrobně rozvedené jasně dokumentuje naprostou účelovost tvrzení obžalovaného, které je v přímém rozporu se všemi jasně danými fakty a přesně vykresluje jeho postoj k trestnímu řízení.

Ze záznamu uskutečněných telefonních hovorů (záznam na nosiči CD-ROM příloha č. 4 spisu), **jejich přepisu a překladu a souvisejících soudních příkazů a protokolů o realizaci odposlechů** soud zjistil, že obžalovaný dvakrát (26. března 2011 a 2. dubna 2011) volal z telefonu nelegálně vneseného do Vazební věznice své manželce, nyní spoluobžalované Sylvii S ██████, která pobývala na svobodě a případ spolu rozebírali, zejména určité stěžejní důkazy, fakt, že policie má důkazů málo a dále se snažil obžalovaný zjistit co řekla obžalovaná policii o jeho pití a zbraních.

K věrohodnosti a námitkám obhajoby k tomuto důkazu: O zákonnosti (soudní příkaz) a autentičnosti automaticky provedeného záznamu hovorů není žádných pochyb. Pokud obžalovaný namítá, že z vazby manželce netelefonoval a na nahrávce se nepoznává, má soudu toto tvrzení opět za zcela účelové a zejména s ohledem na obsah hovorů naprosto neudržitelné. Volající volá z neztotožnitelných tzv. „GO karet“ a to v obou případech na telefonní číslo ██████. Toto číslo uvedla při svém výslechu jako kontaktní telefon sama obžalovaná Sylvie S ██████ a nelze přehlédnout, že při dotazu na telefonní číslo manželky, je při svém výslechu z paměti uvedl i obžalovaný. Volaný přitom volanou (zjevně ženský hlas)

oslovuje „baby“ a „Silvy“, volaná rovněž používá oslovení „baby“ a opakovaně „Gilberte“ a „Gill“. I z obsahu hovorů, je zcela zřejmé, že jej vedou obžalovaní spolu, když se volající ptá volané kolik lidí v domě ví, že je ve vazbě, probírají zadržení obžalovaného v Ječné ulici (výslovně zmíněna), volaný sděluje, že policie má málo důkazů, prosí volanou o vyhledání informací pachy na plastu (pachové stopy byly sejmuty z plastových sedadel), žádá vyhledání údajů o balistice ve vztahu k nábojnici (stěžejní důkaz ve věci). Rovněž volající řeší zda volaná řekla policii o jeho pití a zbraních, řeší i ukrytí jakési zbraně a ptá se zda ji policie našla. Rovněž volaná zmiňuje v obou hovorech pomoc Johany (sousedka Johana C██████), která jí pomohla a policie „něco“ nenašla. Volaný rovněž výslovně zmiňuje, že telefon je „nějakého chlapa tady“ a proto nemůže moc mluvit. Za těchto okolností není žádných pochyb, že jde o hovor mezi spoluobžalovanými a doplňování dokazování o expertizu hlasu, je zcela bezpředmětné.

Z výpovědi **znalců Prof. PhDr. Petra Weisse, Ph.D. (psychologie) a MUDr. Petra Navrátila (psychiatrie)** a jejich **písemně zpracovaného posudku** soud zjistil, že obžalovaný žádnou duševní chorobou nebo poruchou ve vlastním slova smyslu netrpí, není závislý na alkoholu. Schopnosti rozpoznávací a ovládací jsou u obžalovaného o obecně i ve vztahu k okamžiku spáchání činu plně zachovány. Není důvod, s ohledem na obsah spisu (výpovědi svědků i samotného obžalovaného) předpokládat forenzně významné ovlivnění alkoholem v době činu. Pokud jde o osobnost obžalovaného, tento je stížen organickým postižením centrálního nervového systému, jež vzniklo nedávno, dosti možná v souvislosti se zmiňovaným nadužíváním alkoholu, nicméně není dosud tak závažné, aby bylo forenzně významné. Osobnost obžalovaného je anomální, výrazně vztahovačná, se sklonem k impulsivitě, zvýšené egocentričnosti, snížené racionální kontrole, emočně méně rozvinutá, se sklonem ke zkratkovitým jednáním v zátěžové situaci. Přes anomálnost osobnosti má obžalovaný plně zachován kontakt s objektivní realitou, jeho jednání není podmíněno žádnou psychickou patologií a v době činu obžalovaný jednal vědomě a měl jednání pod volní kontrolou, tedy jednání v afektu je u něj vyloučeno. Pro případ, že vyšetřovanému bude zločin vraždy v trestním řízení prokázán, pak díky osobnostní struktuře je obžalovaný osobností s dispozicemi k tak nepřiměřené reakci, jako je vražda ze zcela malicherné pohnutky (slovní urážky od opilce). S ohledem na nulový náhled obžalovaného na vlastní jednání (bude-li mu prokázáno) a související absenci pocitu viny, považují znalci resocializaci obžalovaného za ztíženou.

K věrohodnosti znalců a námitkám obhajoby k tomuto důkazu: I u znalců Navrátila a Weisse soud dospěl k závěru, že nemají k věci a účastníkům žádný vztah, tedy jsou věrohodní a rovněž o jejich odborné erudici není žádných pochyb. K námitkám, resp. dotazům obhajoby, znalci podrobně rozvedli, proč osoba jako obžalovaný, která často reaguje impulsivně (tj. ihned po podnětu nastává reakce), o čemž svědčí jeho předchozí přestupková a trestněprávní minulost, se může s ohledem na konkrétní okolnosti situace volně rozhodnout pod zátěží okamžitě nezareagovat (což odpovídá absenci jakékoliv reakce obžalovaného při nadávkách v baru), přičemž tlak na reakci v obžalovaném postupně roste, stupňuje se a městná se tenze, až dojde k reakci mnohem intenzivnější, než by byla ta, kdyby reagoval na podnět ihned. Znalec Navrátil pak výslovně rozvedl, že ať už osoba jedná impulsivně či reakci na podnět díky svému rozhodnutí odloží, pokud není stížena duševní poruchou či chorobou (což obžalovaný není) jsou tyto skutečnosti bez forenzního významu a vždy jde o jednání vedené na základě racionální úvahy obžalovaného. Nad rámec závěrů znalců (s jejichž závěry se soud pro jejich logičnost a přesvědčivost ztotožňuje) soud k tvrzení obhajoby, že se zdá být rozporné, když obžalovaný vždy reagoval impulsivně a nyní měl tenzi městnat a reakci na podnět o desítky minut odložit, poznamenává, že nelze z několika záznamů o násilném přestupku a jednom trestném činu uzavřít, že obžalovaný vždy jedná impulsivně, když

samozřejmě v jeho životě bylo jistě více obdobných podnětů jako v případě, kdy byl řešen pro přestupek či trestný čin, ovšem obžalovaný situaci zvládl a tedy o tom neexistuje žádný záznam, žádný spis a související rozhodnutí.

Konečně pokud jde o námitky obhajoby proti znalcům MUDr. Kubejovi a PhDr. Klosemu, jenž podali ve věci prvotní posudek, že tito podali posudek účelově zkreslený, aby se „hodil“ orgánům činným v trestním řízení, na nichž jsou znalci kvůli zadávání posudků ekonomicky závislí, obžalovaný sám má dokonce zato, že se tito znalci dopustili trestného činu a žádá přezkum veškerých jejich předchozích posudků, lze na těchto výtkách opět demonstrovat zjevnou účelovost obhajoby, jenž nemá žádnou oporu v provedených důkazech. Znalci Navrátil a Weiss, totiž jasně uzavřeli, že došli k shodným závěrům jako znalci Kubej a Klose, dílčí rozdíly jsou toliko formulačního charakteru a nemají žádnou forenzní významnost. Důvodem proč soud přibral ve věci nové znalce k vyšetření duševního stavu obžalovaného, také nebyly tyto zjevně bezdůvodné námitky obhajoby, ale skutečnost, že posudek znalců Kubeje a Klosoho trpěl procesní vadou (znalci vyslechli obžalovaného bez přítomnosti tlumočnicka, využívaje vlastní znalosti Anglického jazyka), kterou se soudu nepodařilo odstranit, když obžalovaný ostře a vulgárně odmítl podstoupit opakované vyšetření původními znalci.

Ze sdělení Policie ČR z 1. 6. 2011, sdělení ÚMČ Praha 2 z 29. 5. 2006 a 18. 9. 2006, rozhodnutí Policie ČR 16. 10. 2006, potvrzení o převzetí zbraně z 25. 10. 2006, oznámení o převodu zbraně z 5. 3. 2007, potvrzení Policie ČR z 29. 12. 2003, oznámení o nabytí vlastnictví nebo převodu zbraně z 9. 2. 2004, žádosti o povolení nabytí zbraně z 28. 2. 2007 a souvisejícího potvrzení Policie ČR z 5. 3. 2007, soud zjistil, kdy byly které zbraně na koho z obžalovaných registrovány, kdy spáchal obžalovaný McCrae jaký přestupek na úseku zbraní a střeliva a kdy a proč mu byl odejmut zbrojní průkaz. Podstatný je zejména fakt, že obžalovaný pozbyl pravomocně k 16. lednu 2007 oprávnění držet a vlastnit zbraně, jenž podle zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu podléhají povolení či ohlášení (registraci). Držení pušky Browning nebylo obžalovaným (ani nikým jiným) Policií ČR nikdy ohlášeno. Ztrátu pistole totožného typu, jako je předmětná v bytě nalezená HK, obžalovaný nahlásil v roce 2006 a až poté zakoupil a zaregistroval předmětnou pistolí HK, kterou v roce 2007 převedl do vlastnictví obžalované S [redacted].

Z výpovědi znalce fyzikálního chemika Mgr. Tomáše Kmječe a i z jím písemně vyhotovených odborných vyjádření Kriminálního ústavu Praha (obě z 10. května 2011) soud zjistil, že na oblečení zajištěném při domovní prohlídce v bytě obžalovaných (pánská bunda, dvě čepice) byly zjištěny v malém počtu částice indikující povýstřelové zplodiny. Tyto částičky (v podstatě miniaturní kuličky ze slitiny kovů) ulpívají na podkladě velmi lehce a při běžném pohybu se z oblečení v řádu hodin vytřesou. Nadto se velmi snadno přesouvají z předmětu na předmět (např. z jedné oděvní součásti uloženou ve skříni či věšáku na druhou, popřípadě na věci nacházející se v místnosti, kde jsou částicemi silně zamořené předměty, např. pouzdra na zbraně). Dávat do souvislosti střelbu na počátku února s nálezem těchto částiček na oděvech v bytě obžalovaného v březnu, kde je nadto uložena řada zbraní a látkových pouzder, nelze. Soud proto při zjišťování skutkového stavu z tohoto důkazu nijak nevycházel, neboť v této věci nemá žádnou vypovídací hodnotu.

Po takto provedeném dokazování má soud za prokázané, že obžalovaný Gilbert Ferguson McCrae svým jednáním, popsáním v části „A“ výroku rozsudku, naplnil všechny znaky trestného činu podle § 13 tr. zákoníku a to pod bodem I. v podobě skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku, neboť jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem; pod bodem II. v podobě skutkové podstaty přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279

odst. 1 tr. zákoníku, neboť bez povolení sobě opatřil střelnou zbraň; pod bodem III. v podobě skutkové podstaty přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, neboť bez povolení přechovával střelnou zbraň. Pokud jde o zločin vraždy, obžalovaný dobře věděl, že pokud vystřelí z pistole ráže 9mm Luger na hlavu spícího poškozeného z bezprostřední blízkosti pod takovým úhlem, že kulka hlavou proletí takřikajíc napříč (z pravé strany na levou), způsobí jeho okamžitou a neodvratnou smrt. Obžalovaný však čin nespáchal v náhlém hnutí mysli (kdy by byla na místě kvalifikace podle základní skutkové podstaty § 140 odst. 1 tr. zákoníku), ale spáchal čin s rozmyslem (tzv. premeditace). Obžalovaný nereagoval na podnět (urážky od poškozeného) okamžitě (přímo v baru), ale s poměrně delším časovým odstupem několika desítek minut, když bez jakékoliv reakce vůči poškozenému vyšel z baru viditelně rozezlen ven, kde musel nutně vyčkávat až vyjde i poškozený, kterého pak sledoval na stanici tramvaje a dále tramvaj až na konečnou (příčemž k noční jízdě směrem Nádraží Hostivař, neměl jiný důvod než mstu poškozenému) a až tam, když se tramvaj vyprázdnila, jej úmyslně usmrtil. Z uvedeného je nepochybně zřejmé, že obžalovaný pojal rozhodnutí zastřelit poškozeného ze msty již v baru, neboť dál se choval zcela racionálně tak, aby mohl realizovat své rozhodnutí za současné minimalizace rizika svého odhalení, tj. nevystřelil před řadou svědků v plném baru; nevystřelil kolem půlnoci na ulici v centru města, kde byl stále značný pohyb chodců; nevystřelil v tramvaji, pokud v ní byli lidé; ale poškozeného záměrně sledoval a vyčkával na vhodný okamžik, kdy jej bude moci zastřelit beze svědků. Během tohoto sledování měl obžalovaný víc než dostatek času, aby zvážil následky svého zamýšleného jednání (tj. smrt poškozeného) a přiměřenost jeho motivace k činu (pouhé slovní urážky) a i přesto na svém rozhodnutí setrval a čin vykonal. Obžalovaný tak jednal na základě uváženého myšlenkového procesu, nikoliv impulsivně, ve stavu náhlého porušení duševní rovnováhy, když nad svým jednáním měl vyšší míru racionální kontroly a to právě díky tomu, že na svém záměru vraždit setrval i přes dostatek prostoru zvážit celou řadu okolností, jenž jej od činu odrazovaly (riziko trestního postihu, malichernost pohnutky, hodnota lidského života, atd.). Na druhou stranu nebylo jeho jednání vyloženě dlouhodobě připravené a detailně plánované, jak je typické pro vraždu spáchanou po tzv. „předchozím uvážení“.

V případě obou přečinů nedovoleného ozbrojování obžalovaný, jakožto mnoholetý držitel zbrojního průkazu a dřívější majitel většího počtu zbraní, dobře věděl, že palné kulové zbraně smí držet, přechovávat a nosit jen osoby se zbrojím průkazem (ten ovšem v roce 2007 pozbyl) a to jen zbraně registrované u Policie ČR a přesto se s pistolí manželky pohyboval na veřejnosti a tuto i použil (bod II. výroku) a dále dlouhodobě přechovával bez jakéhokoliv oznámení příslušným orgánům pušku Browning a to dokonce i poté, co pozbyl zbrojní průkaz.

S ohledem na vše výše rozvedené jde u obžalovaného u všech tří trestných činů o zavinění ve formě úmyslu přímého, když obžalovaný ve všech případech pospaný následek zamýšlel způsobit a přímo k jeho způsobení cíleně směřoval.

Pokud jde o obhajobu obžalovaného a celou řadu jeho námitek, jenž se vztahují k jednotlivým důkazům, ať už jde o procesní postupy, věrohodnost nebo znalci zvolené metodiky, zvolil soud takový postup, že se s příslušnými námitkami vypořádal u každého jednotlivého důkazu. Běžný postup, kdy se obhajoba obžalovaného hodnotí v rozsudku na jednom místě, by vedl, díky nebývale vysokému počtu námitek obžalovaného, ke značné nepřehlednosti a nutně by znamenal i opakování obsahu většiny důkazů v takové pasáži. Proto pokud jde o většinu tvrzení obhajoby, která měla přímou vazbu na konkrétní důkaz, odkazuje soud na odstavce uvedené u rekapitulace toho kterého důkazu. Obecně lze tvrzení obhajoby označit za účelové, vedené snahou eliminovat trestněprávní následky jednání obžalovaného, když tato tvrzení nemají oporu v žádném z provedených důkazů, naopak provedené dokazování je spolehlivě vyvrací. Společným rysem obhajoby obžalovaného je konkrétními

fakty nepodložené zpochybňování v podstatě veškerých usvědčujících důkazů. Jen námátkou lze vybrat např. tvrzenou nevěrohodnost svědka T [REDAKCE] a jeho ovlivňování policisty, zpochybňování erudice a metodických postupů znalců balistiků, tvrzení o ponižování lidské důstojnosti obžalovaného vyšetřujícími policisty, spolupráce obhájce Mgr. Zelenky s policií a společná manipulace důkazů, vulgární výpady a odmítnutí spolupráce se znalci dr. Kubejem a dr. Klosem atd. Všechny tyto námítky obžalovaného mají společné, že jsou zcela nepodložené, jde o pouhé slovní zpochybnění, které však není nijak logicky zdůvodněno. Tento závěr soudu lze dobře demonstrovat např. na tvrzení obžalovaného, že spodní část střely zajištěné na místě činu byla policií odříznuta, aby nebylo ze stop po průchodu hlavní na ní rozpoznatelné, že ve skutečnosti nevyšla z předmětné pistole HK. Znalec přitom přímo na střele ukázal obžalovanému stopy po zaškrvení střely v nábojnici, spodní zahnutí pláště kolem jádra a samozřejmě i stopy po průchodu speciálním polygonálním vývrtem hlavně pistole HK P2000, který je specifický právě tím, že stopy nejsou nijak výrazné, nemluvě o tom, že střela svou délkou a váhou odpovídá střele příslušné ráže a typu. Přesevše tato jasná a zcela objektivní fakta, obžalovaný na svém závěru o oddělení části střely policií i nadále trvá. Obdobně u zpochybňování postupu znalců balistiků, je toliko tvrzeno, že zvolená metodika je neprůkazná a jsou vznášeny požadavky na vyšší počet zkušebních střel, konkrétní střelivo atd., přes veškeré logické a podrobné zdůvodnění závěrů a postupů znalci (nemluvě o potvrzení závěrů dodatkem vyhotoveným dvěma odlišnými znalci). I za této situace je stále bez konkrétního zdroje informací obhajobou odkazováno na ustálené postupy v západní Evropě a USA a to přesto, že znalci KÚP jsou právě do mezinárodních výzkumů a testování schopností zapojeni a mezinárodní standardy spoluutváří a dodržují. Nevědecká úroveň blíže neurčených zdrojů, z nichž obhajoba čerpá své balistické závěry, pak plyne i z obžalovaným užívaných termínů, např. „ballistic fingerprinting“, který je dle skutečného odborníka (jímž soudní znalec příslušného oboru jistě je) termínem neoficiálním, používaným na laických anglofonních diskusních fórech. Jak všeobecně známo, na internetu lze vyhledat podporu v podstatě pro jakýkoliv závěr, jde o zcela otevřený informační zdroj, kde může své názory prezentovat každý. Názory vycházejících z informačních zdrojů tohoto typu, bez bližšího uvedení zdroje a možnosti ověření autenticity, ovšem pochopitelně nejsou schopny, zpochybnit závěry soudního znalce, tedy skutečně erudovaného odborníka, kterého soud přibral právě proto, že potřebuje pro rozhodnutí ve věci odpověď na konkrétní odbornou otázku. Tím soud jistě netvrdí, že obecně žádný znalecký posudek nemůže být chybný, to samozřejmě může, konec konců to ani není jev praxi neznámý. Proto soud hodnotí i závěry znalců, stejně jako každý jiný důkaz a pokud má o těchto pochybnosti, zareaguje procesně přiměřeným postupem (jako bylo např., v této věci zadání dodatku odborného vyjádření). Takové důvodné pochybnosti o správnosti znaleckých závěrů ovšem není schopno způsobit každé nesouhlasné vyjádření, ale jen odpovídajícím způsobem vyargumentované, např. tehdy pokud by obhajoba předložila na podporu svých tvrzení vlastní znalecký posudek (což je v praxi jev poměrně častý) či skutečně ověřitelnou odbornou informaci publikovanou v odpovídajícím vědeckém periodiku, s níž by mohl znalec na odborné úrovni polemizovat. Nic takového v dané věci nebylo obhajobou ani tvrzeno ani doloženo a proto soudu nezbyvá, než obhajobu bez další podrobné argumentace odmítnout.

Další zcela nepodloženou argumentací obhajoby je tvrzení, že došlo ze strany policie k falšování důkazů dokonce, že je falzem i příkaz k domovní prohlídce. Při provedení důkazů soud nic takového nezpozoroval, listiny jsou zjevně autentické a vydané příslušnými orgány v souladu se zákonem a řádně odůvodněny. Detail, že policie na dotaz sdělila, že obžalovaný byl vyslýchán po zadržení před Obvodním soudem pro Prahu 2, byť ve skutečnosti šlo o Obvodní soud pro Prahu 10, je nepodstatný a nelze z něj dovodit snahu policie falšovat důkazy. Tato záměna je zjevně dána skutečností, že obžalovaný byl zadržen v obvodu Prahy 2 a policista informaci podávající si neuvědomil, že příslušný k výslechu je soud nikoli dle

bydliště či místa zadržení, ale dle místa činu a k vraždě došlo v obvodu Prahy 10 a proto byl vyslýchán obviněný tam. Podstatné je, že byl vyslechnut až po sdělení obvinění a přitom v zákonné lhůtě od zadržení.

Výtky namítající nepřítomnost obhájce u úkonů trestního řízení jsou opět nepodložené, když ihned po zahájení trestního stíhání obhájce obžalovanému ustanoven byl a všech úkonů se účastnil.

Pokud jde o domovní prohlídku, tato byla v souladu se zákonem provedena jako neodkladný a neopakovatelný úkon před zahájením trestního stíhání a po výslovném a podpisem potvrzeném prohlášení majitelky zbraní a užívatelky bytu Silvie S. [REDAKCE], že právního zástupce u úkonu nežádá.

Pokud jde o ostatní úkony, tj., zejména vyjádření zadrženého před zahájením trestního stíhání, je neúčast obhájce nevýznamná, neboť tyto podklady nemohou být použité jako důkaz a soud je jako důkazy neprovedl a při svém rozhodování z nich nevycházel.

K opakované námitce, že před provozovnou KFC, kde měl pachatel postávat a kouřit, nebyly nalezeny nedopalky cigaret značky již kouří obžalovaný s jeho DNA, soud poznamenává, že z tohoto faktu nelze dovozovat ničeho. Na tak frekventovaném místě jako je roh Tylova náměstí a stanice I. P. Pavlova je totiž poměrně pochopitelné, že k nálezu nedopalků po více než půl dni od odhození nedošlo (místo ohledáno až po 13:00 hodin dne 5. 2. 2011), opak by byl jen velkou náhodou. Právě skutečnost, že přes malou pravděpodobnost výsledku se policie o takový postup pokusila, svědčí pro velkou pečlivost vyšetřování. Velký pohyb osob na předmětném místě totiž může rychle způsobit naprostou devastaci nedopalků (rozšlapání), jejich přesun o řady metrů (odkopnutí), úklid a v neposlední řadě je častým jevem i sběr nedopalků bezdomovci. K zániku nedopalku tak může jistě dojít snadno a rychle a z negativního výsledku hledání nedopalků nelze dovozovat, že obžalovaný na místě nebyl a nekouřil.

Konečně ani obhajoba spočívající v tvrzení, že muž spatřený svědky v baru a v tramvaji měl mít tmavou pokrývku hlavy (baseballku), přičemž při domovní prohlídce byly zajištěny dvě pokrývky hlavy, z nichž jen jasně modrá byla pánská baseballová a tmavá zjevně dámská (nikoliv baseballka), obžalovaného nijak nevyvíňuje. Jednak byly zajištěny jen čepice na věšáku a to proto, aby byly zkoumány na přítomnost povýstřelových zplodin na nich a proto nebylo pátráno v bytě po všech pokrývkách hlavy, neboť uskladněním se tyto částice mohou snadno přemístit z oděvu na oděv a jejich zkoumání by v tomto směru bylo nesmyslné. Účel zjištění byl tedy jiný a nelze z tohoto důkazu dovozovat, že v bytě tmavá baseballová čepice nebyla a nadto prohlídka byla uskutečněna měsíc po činu, tedy obžalovaný mohl předmětnou čepici pozbyt jakýmkoliv způsobem.

I objektivní stránku všech trestných činů má soud za naplněnou, když obžalovaný přímo svým jednáním, tedy výstřelem na hlavu poškozeného, tomuto přivodil okamžitou smrt, tedy cíleně zbavil jiného života, přičemž právě příčinná souvislost mezi popsáním jednáním obžalovaného a smrtí poškozeného, je, vzhledem k shora uvedenému, mimo jakoukoliv pochybnost. U provinění nedovoleného ozbrojování je pak zřejmé, že následkem vědomého držení a užití pistole obžalovaným, jenž není držitelem zbrojního průkazu, resp. přechovávání neregistrované pušky obžalovaným, v prvním případě došlo k citelnému porušení bezpečnosti ve společnosti a v druhém případě toto porušení trvale hrozilo.

Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, když veškeré námitky obžalovaného byly shledány nedůvodnými a účelovými, jeho obhajoba byla spolehlivě vyvrácena, jak v předchozích pasážích rozsudku podrobně rozvedeno a zároveň spolu veškeré provedené důkazy, pokud jde o zločin vraždy a přečiny nedovoleného ozbrojování, bezvýjimečně korespondují a logicky z nich plyne zjištěný skutkový stav (*Na*

místě činu vedle těla zavražděného byla nalezena nábojnice, jenž byla individuálně identifikována, jakožto vystřelená z pistole HK, zajištěné v bytě obžalovaného, na které byla zjištěna jeho DNA. Na místě činu byla nalezena střela deformována odpovídajícím způsobem, jenž byla druhově identifikována jako vystřelena v předmětné pistoli HK a jenž je běžně laborována do nalezené a individuálně identifikované nábojnice. Řidič tramvaje viděl těsně před střelbou v jinak prázdné části tramvaji muže, odpovídajícího typově popisu obžalovaného, tak jak jej líčí i jiní svědci a označil kde seděl, současně po výstřelu viděl vystupovat z tramvaje muže obdobného vzezření s pistolí v ruce. Na sedadle zmíněném řidičem i sedadle vedle mrtvoly poškozeného byla zajištěna pachová stopa obžalovaného. Před činem měl poškozený v baru konflikt s česky nehovořícím mužem, což zpozorovalo více svědků, typově muže popsal barman způsobem obdobným jako řidič tramvaje a muže podrobně popsal a bezpečně poznal jakožto obžalovaného svědek I. Typově odpovídající osoby obžalovanému a poškozenému jsou zaznamenány na kamerovém systému města na stanici tramvaje, kde osoba odpovídající obžalovanému sleduje osobu odpovídající poškozenému a nastupuje za ním právě do tramvaje pořadí a linky, v níž byl poškozený za několik chvil později zastřelen. Anomálie osobnosti obžalovaného zjištěné znalci, rovněž odpovídají tak neadekvátní reakci, jako je vražda pro pouhé slovní napadení.) Veškeré slyšené svědky, vyjma výše odůvodněné částečné nevěrohodnosti svědkyně O, jenž obžalovanému stranní, má soud za zcela věrohodné, stejně jako ve věci činné znalce a další osoby na vyšetřování se podílející. U žádné z těchto osob není znám, ani kýmkoliv tvrzen, jakýkoliv vztah k obžalovanému, jenž by odůvodňoval reálnou obavu z přitěžování či polehčování. Žádná z těchto osob nemá nejmenší zájem na konkrétním výsledku tohoto trestního řízení, nikdo z nich proto nemá důvod pod hrozbou vlastního trestního stíhání (nemluvě o ztrátě prestiže a kariéry u znalců a policistů) do vyšetřování nezákonně zasahovat a toto ovlivňovat. Obhajobou tvrzené ovlivňování dokazování by ale, pokud by k němu skutečně došlo, muselo mít jasný a silný motiv (který v této věci zcela absentuje), neboť by šlo o cílené manipulování důkazů s jasným vědomím, že toto povede k trestnímu stíhání a pravděpodobně odsouzení nevinného člověka. Manipulace a ovlivňování důkazů v této věci pak i vylučuje právě fakt, že ve věci není žádný přímý důkaz a jde tedy o poměrně rozsáhlé a složité dokazování za pomoci důkazů nepřímých, kdy pro jasný a nepochybný závěr o skutkovém stavu detaily musí bezpodmínečně odpovídat a zároveň se na vyšetřování podílí velký počet osob. Těžko připustit, byť hypoteticky, že všichni zúčastnění jsou vůči obžalovanému zaujatí a mají snahu mu cíleně škodit. Složitost situace, resp. velký počet na vyšetřování se podílejících osob, právě eliminuje možnost, tyto všechny ovlivnit či zastrašit podjatým policistou (opět jde o rovinu hypotetickou, ve věci pro takový závěr nic nesvědčí). Věrohodnost jednotlivých osob je pak potvrzována, krom zmíněné návaznosti důkazů jeden na druhý, i skutečností, že kdykoliv bylo ve věci provedeno doplnění znaleckého zkoumání či z jakýchkoliv důvodů připraveni znalci noví, došlo k bezpodmínečnému potvrzení předchozích zjištění, přičemž je zcela vyloučeno, aby byli podjati a proti obžalovanému zaujati úplně všichni. V dané věci by muselo jít o jakési spiknutí, což je zcela nereálné – zjištěným skutečným absolutně neodpovídající tvrzení. Rovněž listinné a další důkazy soud vyhodnotil jako věrohodné, když o jejich pravosti a úplnosti není žádných známých pochyb.

Soud zamítnul návrhy obhajoby na doplnění dokazování podle § 216 odst. 1 tr. řádu, když veškeré shledal nadbytečnými, tedy jejich provedení by nemohlo na zjištěném skutkovém stavu ničeho změnit a představovalo by jen další neúměrné prodlužování a zvyšování nákladů vazebně vedeného trestního řízení. Konkrétně pokud jde o návrh na zadání nového revizního posudku z oboru kriminalistika – balistika, kde obhajoba navrhovala požádat o vypracování přímo zbrojovku Heckler & Koch, kterou považuje za nejvyšší autoritu v oboru, popřípadě Českou zbrojovku Uherský Brod, má soud tento návrh jednak za

nadbytečný a jednak za procesně nemožný. Předně lze s odkazem na výše podrobně rozvedené vyhodnocení věrohodnosti Kriminálního ústavu Praha a jeho znalců uzavřít, že ve věci byly zodpovězeny všechny odborné otázky spadající pod obor balistika s potřebnou podrobností a přesvědčivostí a to znalci největšího specializovaného znaleckého ústavu. Další doplňování dokazování v tomto směru má soud za nadbytečné, když by nemohlo přinést žádnou novou skutečnost, podstatnou pro zjištěný skutkový stav, tj. individuální identifikaci nábojnice z místa činu a zbraně HK z bytu obžalovaného. Doplnění dokazování zadáním posudku u zbrojovky Heckler & Koch či České zbrojovky, je pak vyloučeno procesními důvody, když tyto obchodní společnosti nejsou zapsány v seznamu znalců, resp. znaleckých ústavů ve smyslu ust. § 105 tr. řádu a ani ust. § 110 tr. řádu a zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Nezapsané osoby či ústavy pak lze přibrat *ad hoc*, jen nelze-li zajistit znalecký úkon právě za pomoci osob a ústavů zapsaných (viz § 24 zákona č. 36/1967 Sb.). Zcela stranou podrobnější argumentace soud ponechává nemožnost zapsat do seznamu znalců v ČR cizozemskou osobu, již německá zbrojovka HK nepochybně je a dále i celkově vhodnost přibrat jako znalce obchodní společnost (tedy společnost primárně založenou za účelem dosažení zisku) v trestní věci jejího vlastního klienta. V neposlední řadě je i otázkou zda vůbec, a pokud ano, tak na jaké úrovni, jsou zbrojovky, jejichž smyslem existence není dokonalé zvládnutí komparace vystřelených nábojnic a střel, ale výroba zbraní, schopny na tyto vysoce specializované otázky odpovědět. Soud by v tomto směru neměl žádnou záruku dostatečné odbornosti, jako u specializovaného znaleckého pracoviště (KÚP), jehož experti se právě porovnávání a individuální identifikací nábojnic a střel věnují na mezinárodní úrovni.

Rovněž je nepotřebné doplňovat doplňující odborné balistické vyjádření (Planka) o značky, gramáž a počet zkušebních střel, neboť znalec, byť přesný počet z paměti neznal, s jistotou vyložil, že se standardně používají tři výstřely, pokud není třeba, s ohledem na specifika případu, počet vyšší. Na jeho závěr o identifikaci nábojnice je tato informace zcela bez vlivu, když si je znalec jist, že ve věci měl dostatečný počet vzorků a dostatečné kvality. Soud na tomto místě jen odkazuje na již rozvedené vyjádření znalce, že pro identifikaci nábojnice není rozhodná váha střely, výrobce nábojnice, atd.

Pokud jde o výslech policistů a to vyšetřovatelů Hrdličky a Matouškové, ohledání místa činu provádějícího velitele Karla Lockera, fotografa účastného na ohledání místa činu a policisty z týmu provádějícího domovní prohlídku, neshledal soud jejich důvodnost, když zákonnost a průběh domovní prohlídky je postaven najisto, kromě řádně sepsaného a podepsaného protokolu včetně fotodokumentace i výpovědi svědka M. ■■■■, který byl za účelem dozírání nad zákonností průběhu přibrán jakožto nezúčastněná osoba a byl přítomen všem jednotlivým úkonům. U ohledání provádějících policistů právě nebývá splněna podmínka znalosti průběhu celého úkonu, když se podle odbornosti v jejich provádění střídají. O věrohodnosti svědka M. ■■■■, jak již zmíněno, není žádných pochyb a jeho výpověď je v podstatných rysech potvrzována i svědkyní O. ■■■■ (neviděla žádné bránění účasti či ovlivňování obžalované). Výslech člena policejního týmu by tedy nemohl ničeho nového přinést. Velitel ohledání místa činu v tramvaji Karel Locker a příslušný fotograf, by rovněž nemohli soudu sdělit žádnou informaci o zajištěných stopách (střela, nábojnice, pachové stopy, poloha těla), než jak je lze načerpat z příslušného protokolu a fotodokumentace. U tohoto úkonu je nadto i z logiky věci zcela vyloučena jakákoliv manipulace v neprospěch obžalovaného, který v ten okamžik vůbec nebyl podezřelý, nebyl ztotožněn a úkon provádějící osoby neměly nejmenší ponětí o jeho existenci a tedy nemohly úkon v jeho neprospěch jakkoliv ovlivňovat. Pokud jde o výslech vyšetřovatelů Matouškové a Hrdličky, je jejich výslech zcela bezvýznamný. Obhajobou tvrzené ovlivňování průběhu vyšetřování právě těmito osobami, bylo, jako shora rozvedeno, s jistotou vyloučeno, o jeho zákonnosti není důvodných pochyb a proto není důvod se těchto osob na průběh vyšetřování blíže dotazovat.

Pokud jde o výsledch dalších osob, jenž byly předmětný večer v baru Ještěrka (dle záznamů policejní kontroly Š , S , S , B , L , T , B , P , S , L , B , D , F , H), tento by rovněž nemohl přinést žádné nové informace. Předně tito svědci by byli vyslýcháni s takřka roční odstupem od události, tedy by si nikdo z nich již nemohl pamatovat večer v potřebných detailech, rozhodně je vyloučeno, že by náhodného neznámého hosta, i pokud by ho tehdy vůbec zaregistrovali, popsali a popřípadě byli schopni znovu poznat. Nelze přehlédnout, že barman V jasně vypověděl, že v baru je spíše uzavřená společnost, která si neznámých nevšímá a bar je nadto silně členitý (dvě patra, řada zákoutí), hrála hlasitá hudba, tedy většina hostů ani nadávky a konflikt nemohla zaregistrovat. Je logické, že si konflikt zapamatovali jen známí poškozeného a barman a podrobně byl schopen popsat a poznat obžalovaného jen svědek T , který do děje mezi nimi jako jediný zasáhl.

Pokud jde o výsledch svědka Tomáše K , je tento bezpředmětný s ohledem na bezpečně zjištěný skutkový stav. Zmíněný svědek se totiž dle úředního záznamu měl jen zprostředkovaně od blíže neztotožněného Zdenka K dozvědět, že se K poškozený před vraždou svěřil s obavou ze smrti zastřelením, jejíž důvody nechtěl uvést. Jde o informaci z prvotní fáze prošetřování, kdy policie mapuje vazby poškozeného a hledá motiv činu, přičemž pro tuto skutkovou verzi nebyl zjištěn žádný další důkaz a byla proto logicky opuštěna. Na faktu, že poškozeného zastřelil obžalovaný, což je důkazy bezpochyby prokázáno, tak nemohou předchozí neurčité obavy poškozeného ze smrti nic změnit, když s těmito jeho obavami (a to i kdyby by byly důvodné) jeho vražda zjevně nesouvisí. Jinými slovy skutečnost, že někdo poškozenému usiluje o život (byť v dané věci není prokázána, ale i kdyby byla), nebrání, aby poškozeného zavraždil z jiné pohnut někdo jiný (v dané věci tak učinil prokazatelně právě obžalovaný).

Pokud jde o návrh vyslechnout jako svědkyně Barboru L a Jana F (patrně myšlena Jana P), jde o náhodné známé poškozeného, je z úředních záznamů založených ve spise patrné, že o čemkoliv co by mělo vztah k projednávané věci vůbec nic neví a tedy není důvodné je vyslýchat.

Pokud obhajoba navrhuje přibrat znalce technika – strojaře (obeznámeného s technologickými postupy při výrobě zbraní) zejména k otázce materiálu vytahovače a vyhazovače na pistoli HK P2000, když znalec balistik nemá o technologii výroby potřebné znalosti, má i tento návrh soud za nadbytečný. Pro rozhodnutí ve věci není podstatné znát přesně technologie výroby jednotlivých součástí zbraně, ale pouze a jen zda je možné zbraň a nábojnici identifikovat jako vzájemně související a to podle stop na nábojnici. Toto je otázka výlučně balistická a znalci balistici na ni jasně opověděli, přičemž uvedli, že pro tuto odpověď není třeba znát přesnou technologii výroby všech součástek zbraní. Tento návrh tedy vůbec nesouvisí se zjišťovaným skutkovým stavem, když závěr znalců balistiků by tento technik – strojař nemohl nijak zpochybnit či změnit, neboť na identifikaci nábojnice nemá žádný vliv technologie výroby vytahovače, ale jeho prohlídka (ohledání mikroskopických nerovností) a jejich porovnání se stopami (vrypy) na nábojnici. Z logiky věci je nerozhodné, zda vryp způsobí materiál technologicky zpracovaný tím či oním způsobem, když jak podrobně vyložil znalec – všechny materiály se postupně opotřebovávají, všechny součástky zbraně se vyrábějí s jistou tolerancí a povětšinou je každá součástka díky obráběcímu procesu mikroskopicky odlišná (v dané věci je rozhodující, že na čele závěru byly shledány individuální stopy po ne zcela dokonalém oddělení materiálu při opracování – štěpkovité obrábění) a právě díky těmto jevům je možná individuální identifikace vystřelených nábojnic.

Pokud jde o návrh doplnit dokazování přibráním znalce balistika, event. grafika, zkrátka odborníka, jenž by dokázal posoudit zda nábojnice na fotografii z ohledání místa činu je shodná či nikoliv s věcnou stopou z místa činu číslo 7 (zkoumaná nábojnice), tedy zda nedošlo k účelové záměně, jde o důkazní návrh zcela nereálný. Znalec balistik podrobně

vysvětlil, že balistik může zodpovědně odpovědět jen při pozorování předmětů fyzicky a to ještě za použití výkonných optických přístrojů (jde o pozorování mikroskopických stop), tedy posouzení shody nábojnice in natura a nábojnice na fotografii není de-facto vůbec možné a to tím spíše ne, že fotografie nábojnice je pro tyto účely naprosto nedostatečně kvalitní. Jinými slovy, na fotografii nejsou, díky nízkému rozlišení, rozpoznatelné jednotlivé vrypy (stopy) a tedy není co porovnávat, což je stav, jenž nemůže změnit ani případně přibraný grafik. Pro úplnost lze doplnit, že nejsou známy žádná fakta, svědčící pro záměnu nábojnice nalezené na místě činu, ať už před či po jejím zadokumentování, za jinou, jenž by byla předložena ke znaleckému zkoumání a fyzicky připojena ke spisu.

Konečně k návrh obhajoby na vyjádření prodejce střeliva zn. Winchester, komu a kdy byly náboje ráže 9mm Luger v ČR v nedávné době prodány, má jej soud opět za zcela nedůvodný. Je zcela bezpředmětné jak si obžalovaný náboje opatřil, když je nezpochybnitelný fakt, že těmito disponoval. Jednak byla předmětná nábojnice individuálně identifikovaná jako vystřelená ze zajištěné pistole (tedy nutně vlastnil minimálně tento jeden kus) a dále byla v jeho bytě nalezena celá krabička, konkrétně 20 kusů vystřelených nábojnic této značky a ráže, byť byly vystřeleny v jiné zbrani. Je proto jedno, zda si je opatřil cestou legálního nákupu (to jediné před cca čtyřmi roky, kdy ještě vlastnil zbrojí průkaz), výměny s kýmkoliv z partnerů s nimiž obchodoval (obžalovaný obchodoval s vojenským materiálem), zda si je opatřil v České republice či v zahraničí (měl vazby na USA – minimálně jeho žena byla v USA v době, kdy mu byla odcizena pistole stejné ráže, když cestou manželky do USA zdůvodňuje nemožnost podat sám ve věci ztráty zbraně vysvětlení na policii v zákonné lhůtě) nebo jakkoliv jinak, podstatné je pouze to, ona nábojnice je součástí vražedného náboje a tento byl vystřelen v zajištěné zbrani HK.

K osobě obžalovaného soud zjistil z opisu rejstříku trestů obžalovaného, spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. 6 T 16/2006, záznamu o podaném vysvětlení obžalovaným na Úřad městské části Praha 2 z 12. 8. 2008 a z pravomocného příkazu Úřadu městské části Praha 2 ze 17. 4. 2008, že tento byl na území České republiky jedenkrát soudně trestán a to pro trestný čin výtržnictví, jenž spočíval v napadení dvojice poškozených žen dne 29. června 2005 v nočních hodinách pěstmi, jejich sražením na zem a kopání do různých částí těla a hlavy, k podmíněnému trestu odnětí svobody, v jehož zkušební době se osvědčil a hledí se na něj, jako by soudně trestán nebyl. Dále spáchal dva přestupky proti občanskému soužití, první dne 10. července 2007, kdy si v opilosti spletl patra a násilím vnikl do bytu sousedky o patro níže a podruhé dne 13. srpna 2008, kdy rovněž opilý a v nočních hodinách kopal do dveří ostatních nájemníků domu, zvonil na ně a vulgárně nadával manželce s nožem v ruce. Pokud jde o psychický stav a zejména o anomální osobnost obžalovaného, lze pro stručnost odkázat na shora citované závěry znalců dr. Navrátila a dr. Weisse.

Při úvaze o druhu a výměře trestu soud hodnotil všechny okolnosti případu, jakož i okolnosti charakterizující osobu obžalovaného jak výše zmíněno. Ze shora uvedených důvodů a s přihlédnutím k ustanovení § 39 tr. zákoníku dospěl soud k závěru, že obžalovanému Gilbertu Fergusonovi McCraemu je za sbíhající se zločin vraždy, a dva přečiny nedovoleného ozbrojování nutno uložit jediný úhrnný trest podle zásad vyjádřených v ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku a to podle ust. § 140 odst. 2 tr. zákoníku (jde o nejprísneji postižitelný čin ze sbíhajících se, se sazbou od dvanácti do dvaceti let odnětí svobody), a to vyměřený v polovině sazby, tedy v trvání šestnácti let. K tomuto závěru soud vede na straně jedné způsob provedení a nebývale malicherný motiv, když obžalovaný prostřelil hlavu nic netušícímu spícímu poškozenému a to jen proto, že mu v baru nadával, tedy čin spáchal z pomsty, využil při činu bezbrannosti poškozeného a nelze přehlédnout ani okolnost, že spáchal více trestných činů. U obžalovaného tak soud shledal přitěžující okolnosti minimálně dle ust. § 42 písm. b),

d), n) tr. zákoníku. Rovněž anomální osobnost obžalovaného, který nemá na závadovost vlastního jednání ani minimální náhled, ani zpětně neprojevuje lítost nad ztrátou lidského života, obžalovanému přitěžuje, když značně snižuje vyhlídky na jeho nápravu (resocialize je ztížená). Konečně je zjevné, že obžalovaný je osobností, jenž má k násilnému jednání sklony, což je patrné z vícero zadokumentovaných násilných reakcí v posledních letech. Vše uvedené by ve svém součtu odůvodňovalo uložení trestu spíše v horní polovině sazby, tedy přísnějšího. Na druhé straně nelze přehlédnout, že byt' byl obžalovaný pro násilné jednání odsouzen, hledí se na něj jako na soudně netrestaného, jeho násilné prohřešky z poslední doby byly posouzeny toliko jako přestupky. Nelze tak sice uzavřít, že by dosud vedl řádný život, ale nejde o vyloženě přitěžující okolnost ve smyslu recidivy. Jinými slovy soud při ukládání trestu citelně zohlednil, že zvláště závažného zločinu se obžalovaný dopustil ve svém životě poprvé, což při komplexním posouzení věci vedlo soud k závěru, že trest uložený v polovině sazby je trestem zcela přiměřený všem okolnostem činu i osobě obžalovaného. Jelikož byl obžalovanému uložen trest ve výměře převyšující osm let za zvláště závažný zločin (vraždu) zařadil jej soud pro výkon uloženého trestu podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, když osobnost obžalovaného (zejména nulový náhled na vlastní zavrženíhodné chování) a ani závažnost činu (v podstatě nejzávažnější trestný čin) v žádném případě neodůvodňují jeho zařazení do mírnějšího typu věznice. Protože sbíhající se přečin nedovoleného ozbrojování spočíval v držení neregistrované pušky Browning, jejíž vlastnictví sám obžalovaný potvrdil a tato věc byla zajištěna pro účely trestního řízení, uložil soud obžalovanému dále podle § 70 odst. 1 písm. a), odst. 2, 3 tr. zákoníku i trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a to právě opakovací pušky Browning A-Bolt model Stainless Stalker.

B

Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze ve věci podanou obžalobou klad dále za vinu obžalované Sylvii S. ■■■■■, že se společně se svým manželem obžalovaným Gilbertem Fergusonem McCraem, dopustila skutku popsaného ve výroku tohoto rozsudku v části B pod číslem I., tedy že si společně s ním opatřila a přechovávala neohlášenou pušku Browning a dále, pod bodem II., že si sama opatřila a v bytě přechovávala 342 kusů střeliva, jehož držení je podle zákona o zbraních a střelivu zakázáno. Jednání bylo obžalobou kvalifikováno pod bodem I. jako přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem II. jako přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.

Dokazováním provedeným při hlavním líčení soud zjistil následující skutečnosti:

Obžalovaná Sylvie S. ■■■■■ popřela, že by se obžalobou vymezeného jednání dopustila, resp. že by se jej dopustila úmyslně. Pokud jde o pušku Browning, uvedla, ve shodě s obžalovaným McCraem, že puška je výlučně manželova, on ji zakoupil v devadesátých letech dvacátého století v USA, stejně jako ostatní zbraně, a v roce 2002 přivezl do České republiky. Obžalovaná o uložení pušky věděla, dokonce to byla ona kdo, když zvažovali návrat do USA v roce 2007, navrhla, že již ji nemá cenu registrovat, když se stejně plánují vrátit, ovšem pro zdravotní problémy manžela se přesun do USA zrušil a puška zůstala uložena na svém místě. Pokud jde o náboje, jde rovněž o náboje zakoupené v USA obžalovaným McCraem a jím dovezené do ČR. Obžalovaná věděla, že v bytě náboje jsou uloženy, ale vůbec neznala jejich charakter, netušila, že jsou zápalné, průbojné, svítící a expanzní.

Obžalovaný McCrae potvrdil, že veškeré zbraně (vyjma pistole HK) a veškeré speciální střelivo zakoupil v USA a jen on sám vše dovezl do ČR v roce 2002. Zbraně postupně převedl na manželku, vyjma pušky Browning, tu nezaregistroval a ani nepřevedl na manželku, je si vědom, že v tomto směru udělal chybu. Pokud jde o speciální náboje, nakoupil je pro sběratelské účely (převážně jde o náboje z Vietnamské války) a domníval se, že pro sběratelské účely je může bez dalšího přechovávat. Pokud jde o pistoli HK P2000 tak měl obžalovaný dvě a obě zakoupil až v ČR na své jméno a měl na jejich držení řádné povolení. První mu byla odcizena v roce 2006 a proto si poté koupil tentýž typ pistole znovu. Když pozbyl zbrojní průkaz, převedl na manželku jako poslední i pistoli HK.

Ze sdělení Policie ČR z 1. 6. 2011, sdělení ÚMČ Praha 2 z 29. 5. 2006 a 18. 9. 2006, rozhodnutí Policie ČR 16. 10. 2006, potvrzení o převzetí zbraně z 25. 10. 2006, oznámení o převodu zbraně z 5. 3. 2007, potvrzení Policie ČR z 29. 12. 2003, oznámení o nabytí vlastnictví nebo převodu zbraně z 9. 2. 2004, žádosti o povolení nabytí zbraně z 28. 2. 2007 a souvisejícího potvrzení Policie ČR z 5. 3. 2007, soud zjistil, že obžalovaný McCrae postupně převedl po roce 2004 na obžalovanou vlastnictví pistole Colt, pušky Winchester, brokovnice Remington a nakonec i pistole HK P2000. Současně je zřejmé, že držení pušky Browning nebylo obžalovaným (ani nikým jiným) Policii ČR nikdy ohlášeno, puška ani nebyla na obžalovanou převedena. O převodu jakékoliv munice neexistuje žádný záznam. Nikomu z obžalovaných nebyla udělena výjimka na držení a přechovávání zbraní a střeliva z kategorie zakázaných (kategorie „A“).

Z protokolu o domovní prohlídce z 8. března 2011 a výpovědi svědka Pavla M. , soud zjistil, že během domovní prohlídky byly, mimo jiné, zajištěny jak legálně držené a obžalovanou vlastněné zbraně (Colt, Winchester, Remington a HK), tak i neregistrovaná puška Browning a dále větší množství střeliva.

Z odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Praha z 10. května 2011 a výpovědi znalce Ing. Davida Ryšavého, soud zjistil, že celkem 342 kusů nábojů byly buď to zápalné, svítilí či průbojné nebo šlo o dutinkové (expanzní) střelivo do krátkých palných zbraní (pistole, revolvery). Povaha jednotlivých nábojů byl ověřena buď vystřelením nebo delaborací náboje.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu existuje kategorie střeliva „A“, nazvaná „zakázané zbraně“, která je vymezena v § 4 písm. b) téhož zákona a spadají do ní zjevně právě náboje zmíněné v předchozím odstavci. Podle § 9 odst. 1, 2 zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu je zbraně a střelivo kategorie „A“ zakázáno nabývat do vlastnictví, držet nebo nosit. Ze zákazu může udělit držiteli zbrojního průkazu na základě jeho písemné žádosti výjimku jen Policie ČR.

Z opisu rejstříku trestů na obžalovanou soud zjistil, že obžalovaná nebyla do současné doby soudně trestána.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud jednotlivé důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, dospěl soud k závěru, že nebylo dostatečným způsobem prokázáno, že skutky popsáné v části B výroku rozsudku spáchala právě obžalovaná. V rámci veškerých provedených důkazů totiž neexistuje ani jediný, který by přímo nebo nepřímo prokazoval, že obžalovaná S. je spolumajitelkou pušky Browning a majitelkou zakázaného střeliva. Naopak lze s jistotou uzavřít, že veškeré tyto věci jsou ve výlučném

vlastnictví obžalovaného McCrae, který byl také za přechovávání pušky Browning tímto rozsudkem odsouzen.

Z provedeného dokazování ovšem nelze dovodit, že by obžalovaná byla spolujitelkou této pušky a přechovávala ji společně s manželem. Obžalovaná toliko věděla, že manžel zbraň do ČR v roce 2002 z USA přivezl a v bytě uložil. V roce 2002 nebyla obžalovaná majitelkou žádné zbraně a neměla ani zbrojní průkaz, který získala až v roce 2004, nebyla to tedy ona, kdo měl povinnost držení zbraně ohlásit. Skutečnost, že po získání zbrojního průkazu na ní manžel postupně veškeré legálně držené zbraně převedl, je zcela nevýznamná pro posouzení či je puška Browning, kterou na obžalovanou nepřevedl a tedy nutně zůstala ve výlučném vlastnictví obžalovaného a to dokonce i poté, co pozbyl zbrojní průkaz. Lze maximálně uzavřít, že poté co obžalovaná získala zbrojní průkaz, tedy se v problematice registrace zbraní musela orientovat, mohla tušit, že držením neregistrované pušky se její manžel patrně dopouští trestného činu nedovoleného ozbrojování, nicméně nepřekážení ani neoznámení tohoto trestného činu není trestné, tedy obžalovaná neměla v tomto směru ani oznamovací povinnost. Rovněž ze skutečnosti, že obžalovaná vypověděla, že když se v roce 2007 připravovali na návrat do USA a kompletovali seznamy věcí k převozu, uvědomila si, že manželova puška Browning není registrována a navrhla to tak již nechat, když již stejně odjíždí zpět do USA, kam neodjeli jen díky operaci obžalovaného, nelze dovodit, že by na ní byla zbraň převedena a jí vznikla registrační povinnost. Lze připustit, že tím manžela podpořila v udržování tohoto nežádoucího stavu, za tento stav však byl od počátku odpovědný výlučně obžalovaný, tedy nešlo o pomoc ve smyslu § 24 písm. c) tr. zákoníku, kdy je třeba podporu slíbit předem. I pokud by podíl na rozhodnutí obžalovaného měla obžalovaná výraznější, než bylo ve věci prokázáno, soud na tomto místě podotýká, že podle ustálené judikatury (viz judikát R 19/1994), drží-li toliko jedinou neregistrovanou zbraň držitel zbrojního průkazu odpovídající kategorie (jímž obžalovaná od roku 2004 byla), jde o okolnost, která zpravidla natolik snižuje společenskou škodlivost (dříve nebezpečnost) činu, že jej nelze považovat za trestný.

Stejně tak nelze z žádného důkazu dovodit, že na obžalovanou bylo převedeno vlastnictví střeliva, jenž mělo charakter „zakázané zbraně“. Dokonce ani nebylo prokázáno, že obžalovaná o přechovávání takového druhu střeliva v bytě věděla. Opět jde o výlučný majetek obžalovaného dovezený z USA. Nutno zohlednit, že jen obžalovaný je milovník zbraní, nikoliv obžalovaná, která si opatřila zbrojní průkaz z ryze pragmatických důvodů, vedena snahou zamezit jejich nucenému prodeji. V tomto směru se jeví jako velmi pravděpodobné tvrzení obžalované, že se o charakter manželem dovozného střeliva nezajímala a obžalovaný jí tyto detaily ani neobjasňoval. Poté co obžalovaný pozbyl zbrojní průkaz a obžalovaná na sebe převedla vlastnictví veškerých legálně držených zbraní, lze dovodit, že tak mlčky, jistě zcela neformálně, bylo na ni převedeno i vlastnictví legálního střeliva k převáděným zbraním, byť to není v převodních dokumentech uvedeno. Neexistuje ovšem žádný důkaz, z něž by bylo možno dovodit, že na ni bylo převedeno ono zakázané střelivo, což obžalovaný, který o tomto jeho charakteru věděl, jistě ani neměl v úmyslu, aby nevystavil manželku riziku postihu. Nadto i kdyby veškeré střelivo *en bloc* převedeno bylo (což ve věci prokázáno není), nebylo by možno bez dalšího dovodit, že obžalovaná věděla o zakázaném charakteru střeliva. Po obžalované by totiž nebylo možno vyžadovat, aby byla bez dalšího schopna charakter střeliva rozpoznat, když i znalci ústavu museli střelivo pro zodpovězení této otázky vystřelit či delaborovat. K naplnění skutkové podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojování je však třeba úmyslu, který by, ani v nastíněné situaci, nebylo možno u obžalované dovodit.

Za popsané důkazní situace, kterou nelze dále více zpřesnit, když žádné relevantní důkazy nejsou známy a ani k provedení stranami navrhovány, dospěl soud k závěru, že k jednání, které bylo obžalobou obžalované kladeno za vinu, sice došlo, toto i naplňuje znaky trestného činu, konkrétně přečinů nedovoleného ozbrojování, ovšem nebylo prokázáno, že se na těchto činů vědomě dopustila právě obžalovaná. Jak vyplývá ze shora uvedeného, výlučně odpovědný byl za obě protiprávní jednání obžalovaný McCrae, jenž byl za držení pušky Browning uznán vinným, což však nebylo možné u držení zakázaného střeliva, když spáchání tohoto skutku mu obžalobou nebylo vůbec přičítáno. Pro úplnost, lze uvést, že tento drobný nedostatek je, s ohledem na závažnost obžalovanému prokázaného jednání, zcela nevýznamný. Lze tak uzavřít, že obžalovaná jakožto manželka obývala s obžalovaným McCraem společně byt, kde obžalovaný přechovával nelegálně drženou zbraň a střelivo zakázaného charakteru, z čehož ovšem nelze dovodit spoluvlastnictví pušky, resp. vlastnictví nábojů. I pro případ, že by obžalovaná náboje vlastnila, nebylo prokázáno, že znala jejich povahu a nemohla tak jednat úmyslně. Podle § 18 odst. 1 tr. zákoníku totiž ten, kdo při spáchání činu nezná ani nepředpokládá jako možnou skutkovou okolnost, která je znakem trestného činu, nejedná úmyslně. S ohledem na vše rozvedené je zřejmé, že obžalovaná není pachatelem ani jednoho z dvou trestných činů a soud ji proto podle § 226 písm. c) tr. řádu obžaloby zprostil, neboť nebylo prokázáno, že žalovaný skutek spáchala.

C

Částí A výroku tohoto rozsudku byl obžalovaný Gilbert Ferguson McCrae, mimo jiné, uznán vinným ze zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku a přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, když zastřelil v tramvaji poškozeného Rudolfa S. pistolí HK. Z provedeného dokazování je zároveň zřejmé, že obžalovaný není majitelem vražedné zbraně, když tuto po ztrátě zbrojního průkazu na manželku řádně převedl v roce 2007. V bytě byly, krom vražedné zbraně (pistole HK P2000) zajištěny i další střelné zbraně, z nichž v legálním držení obžalované S. byly pistole Colt, puška Winchester a brokovnice Remington a ve vlastnictví obžalovaného neregistrovaná puška Browning (tato byla postižena trestem propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, jenž byl obžalovanému jako vedlejší trest uložen). Obžalovaný sám připustil, což potvrdila i svědkyně O., že k veškerým zbraním v bytě měl běžně přístup, disponoval klíčem od trezoru, kde byly uloženy, zbraně sousedce dokonce ukazoval. Zbraně, jak konec konců zřejmé i z protokolu o domovní prohlídce, byly v bytě uloženy i volně, tj. k dispozici každému z uživatelů, když pistole HK i Colt byly uloženy mimo trezor.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku nebyl-li uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty uvedené v § 70 odst. 1 tr. zákoníku může soud uložit, že se taková věc nebo jiná majetková hodnota zabírá, ohrožuje-li bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, a nebo hrozí-li nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání zločinu.

Po provedeném dokazování dopěl soud k závěru, že ponechání jakékoliv střelné zbraně v držení obžalované S., byť ona sama se žádného trestného činu nedopustila, představuje pro bezpečnost společnosti, zejména bezpečnost osob, neúnosné riziko a je na místě postupem podle citovaného ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku zasáhnout do jejích vlastnických práv a veškeré jí vlastněné střelné zbraně postihnout ochranným opatřením zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty. Je totiž zřejmé, že obžalovaná se stala vlastníkem čtyř předmětných střelných zbraní, které byly všechny původně obžalovaného, účelově, tzn. jen proto aby o ně obžalovaný nepřišel. Současně je zřejmé, že nebyla schopna dostát svým

povinností vlastníka zbraně a obžalovanému, o němž věděla, že pozbyl zbrojní průkaz pro ztrátu spolehlivosti i nadále umožnila ke zbraním přístup a to jednak tím, že pistole byly uloženy mimo trezor a i pokud byly v trezoru, měl k nim obžalovaný přístup. Klíč od trezoru totiž obžalovaný podle svých vlastních slov měl a považuje to i za samozřejmé, když trezor je jeho vlastní. Pokud tedy byly některé zbraně v bytě volně a některé v trezoru, od něj měl klíč obžalovaný, je nerozhodné jeho vyjádření, že se zbraněmi nemanipuloval, když nebyla manželka doma a ven je nevynášel. V tomto trestním řízení totiž bylo prokázáno, že obžalovaný minimálně pistoli HK bez vědomí majitelky vynesl z bytu a použil k spáchání vraždy. Režim uložení zbraní zvolený obžalovanou, tedy zjevně umožňoval obžalovanému, jakožto osobě nezpůsobilé zbraně vlastnit, nosit a užívat, volný přístup ke střelným zbraním, což ve spojení s osobou obžalovaného představuje pro bezpečnost ve společnosti neúnosné riziko, patrně právě z toho, že obžalovaný pospané možnosti využil a s pistolí HK vraždil. Je proto zcela v zájmu bezpečnosti ve společnosti nezabrat jen vražednou zbraň, tj. samonabíjecí pistoli Heckler & Koch, model P2000, výrobní číslo [REDAKCE], ráže 9 mm Luger, včetně typově příslušného zásobníku, jakožto věc užitou ke spáchání trestného činu, ale i ostatní zbraně v držení obžalované, tj. opakovací pušku Winchester 94AE, výrobní číslo [REDAKCE], ráže 30-30 Winchester, samonabíjecí brokovnici Remington model 11-87 „Premier“, výrobní číslo [REDAKCE], ráže 12, s délkou nábojové komory 76 mm a samonabíjecí pistoli Colt Delta Elite, model Gold Cup National Match, výrobní číslo [REDAKCE], ráže 10 mm Auto, včetně typově příslušného zásobníku, když není nijak zaručeno, že by napříště nedošlo ke zneužití jiné z těchto zbraní.

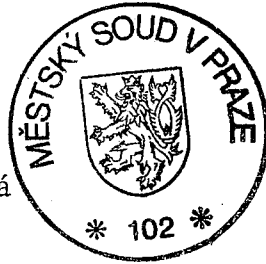
Na tomto místě soud pro úplnost uvádí, že opatřením zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty nepostihl žádný nábojů v bytě obžalovaných zajištěný, jak navrhovala obžaloba, když byly veškeré do jednoho zničeny během znaleckého zkoumání Kriminalistickým ústavem Praha při získávání podkladů pro odborné vyjádření z oboru balistika. Úkolem znalců totiž bylo, mimo jiné, zjistit funkčnost nábojů, což je jinak než střelbou či delaborací nezjistitelné. Námitky obhajoby, že tím ústav zničil důkazy, jsou proto nemístné, když znalecký ústav jen plnil jemu uloženou povinnost, která mu byla uložena v souladu s trestním řádem. Současně je z logiky věci a konstantní judikatury zřejmé, že opatřením zabrání věci lze postihnout toliko věci, které v době vydání soudního rozhodnutí fyzicky existují, což o předmětných nábojích v žádném případě říci nelze.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě k jeho podání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterém výroku je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku přecházelo. Státní zástupce je povinen

v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Odvolání nemůže účinně podat ten, kdo se tohoto práva výslovným prohlášením před soudem vzdal.

V Praze dne 8. listopadu 2011

Za správnost: Tereza Dymáková

Mgr. Jan KADLEC
předseda senátu